

HOMOSEXUALITATEA – PĂCAT SAU VIRTUTE?

~ colecție de articole ortodoxe ~

HOMOSEXUALITATEA – PĂCAT SAU VIRTUTE?

HOMOSEXUALITATEA

– PĂCAT SAU VIRTUTE?

~ colecție de articole ortodoxe ~

Acest PDF este gratuit. Nu poate fi comercializat.

Copyrightul aparține autorilor articolelor.
Mișcarea Ortodoxă de Reînviere Monahală (www.mirem.ro)
a luat articolele de pe internet și le-a pus
la dispoziția cititorilor interesați în format PDF.

HOMOSEXUALITATEA¹

de Arhiepiscopul Hrisostom de Etna

Ați putea, domnule Thomas Brecht, în calitate de psiholog, să comentați asupra homosexualității? Se pare că se vorbește despre ea peste tot. Preotul nostru nu ne poate spune prea multe despre aceasta, iar noi nu știm cum să reacționăm când suntem întrebați despre poziția Bisericii față de acest subiect. Este o boală? Este o problemă morală? Se pare că acuzația de homosexualitate împotriva oamenilor se bucură de o popularitate tot mai mare. De ce?

RĂSPUNSUL A

Într-o epocă în care homosexualitatea sau „preferința sexuală alternativă” a devenit larg acceptată chiar și de către mulți creștini heterodocși, se cuvine a se formula niște răspunsuri la întrebarea dumneavoastră. Subiectul este delicat, chiar jenant, fiind ceva despre care, cu câteva decenii în urmă, abia dacă se discuta vreodată în public. Acum a devenit un subiect obișnuit de conversație.

Trebuie să ținem cont de faptul că Asociația de Psihiatrie din America a declarat acum câțiva ani că homosexualitatea nu reprezintă o problemă psihiatrică sau emoțională decât în cazul în care pacientul o consideră ca atare. Această declarație este acum luată în discuție în multe cercuri psihiatrice și psihologice, mulți terapeuți refuzând să trateze homosexualitatea ca pe o tulburare mentală.

Aceasta este o inversare interesantă de roluri pentru specialiștii care țin la funcția lor de diagnostician. De fapt, ca titlu neoficial, putem menționa faptul că mulți specialiști în boli mentale, care au participat la congresul în care homosexualitatea a fost scoasă de pe lista de diagnostice, au confirmat faptul că

¹ Extras din cartea *Elemente de psihologie pastorală ortodoxă* de Arhiepiscopul Hrisostom de Etna, Editura Bunavestire, Galați, 2003.

organizațiile de homosexuali au făcut mari presiuni asupra delegaților. Această activitate de lobby-ing a început chiar în momentul în care delegații au intrat în sală pentru a vota! Un delegat și-a manifestat chiar indignarea față de modul în care Convenția a fost manipulată – de parcă ar fi posibil ca o boală să nu se mai bucure de atenția terapeuților numai pentru că majoritatea a votat așa!

În general, pacienții homosexuali pe care i-am consultat în anii în care am practicat psihoterapia se împart în două categorii: în prima categorie intră cei care nu sunt mulțumiți cu această situație, iar în a doua cei care sunt convinși că homosexualitatea face parte din „identitatea” lor. În ambele cazuri există o nemulțumire ascunsă, astfel încât chiar și al doilea tip de pacient – și el vine pentru tratament – simte inconștient că ceva este în neregulă. Este vorba aici, pur și simplu, de influența grupurilor de homosexuali, care se erijează în terapeuți liberali de alinare a conștiințelor, dar și de o biserică a homosexualilor care susține astfel de înclinații și care a dat satisfacție homosexualilor în problema lor, care nu este una reală. O astfel de satisfacție iluzorie are tot atâta logică pe cât are neutralizarea unei nenorociri printr-un vot majoritar.

În tratarea pacienților homosexuali am recurs adesea mai întâi la un punct de vedere behaviorist. Impulsul homosexual pe care aceștia îl încearcă este în esență neutru din punct de vedere al evoluției personalității lor, astfel că el se poate concentra fie asupra sexului, fie asupra unui proces creativ, nesexual. Cu alte cuvinte, „homosexualitatea” poate fi percepută ca un răspuns dobândit – unul care este în mod tragic consolidat de cei care prezintă această condiție ca pe o stare „naturală” sau o „alternativă” pozitivă. Pacientul homosexual trebuie tratat ca și cum energia sa a fost greșit direcționată. Iar terapiile care pornesc de la această ipoteză chiar dau rezultate.

Mai există, desigur, și dimensiunile psihodinamice ale homosexualității, cum ar fi ura față de sine, față de familie și societate. Comportamentul sexual aberant este astfel folosit pentru a-i pune pe ceilalți într-o situație jenantă și umilitoare sau

pentru „a le plăti cu vârf și îndesat” celorlalți. Dar comportamentul homosexual se învață și se consolidează. El poate fi canalizat într-o altă direcție. Odată realizat acest lucru, putem să luăm în considerație cu seriozitate factorii psihodinamici care duc la un comportament aberant.

Ca să rezumăm, vom spune că homosexualitatea este strâns legată de impulsurile psihologice greșit direcționate, de modurile de comportament nepotrivite și de problemele psihodinamice care ating profunzimea personalității. Este o boală, în sensul strict al acestui cuvânt.

În ceea ce privește homosexualitatea și semnificația morală a acesteia, trebuie să subliniem faptul că Biserica Ortodoxă există pentru reînnoirea omului, pentru readucerea lui la o stare sănătoasă, dumnezeiască. Tot ceea ce este imoral ține nu de nerespectarea unei legi, ci de încălcarea legilor „naturale” ale ființei umane. Nimic nu poate fi mai imoral ca pângărirea chipului dumnezeiesc al omului, pângărire care îl acoperă de păcat. De aceea, caracterul extrem de imoral al homosexualității trebuie înțeles din punctul de vedere al degradării umane. (...)

Niciun creștin ortodox nu ar trebui să-i condamne pe cei care au căzut în păcat. El ar trebui să încerce să îi readucă la sănătatea spirituală pierdută. În cazul homosexualității, cine neagă faptul că, din punct de vedere moral, această înclinație este greșită, își asumă cumplitul risc de a îndruma greșit o ființă umană, respingând astfel posibilitatea de vindecare a celor care au nevoie de tratament.

RĂSPUNSUL B

Homosexualitatea este o boală despre care este greu să scrii. De aceea am început cu excelențele comentarii ale dr. Brecht, ca răspuns la întrebarea dumneavoastră despre acuzațiile frecvente de homosexualitate pe care le auzim în societatea de astăzi. Oamenii sunt niște ființe fragile și nemiloase, iar slăbiciunile lor le dictează adesea forma de atac asupra celorlalți. Identitatea sexuală este, de asemenea, un lucru fragil. Omul căzut este chinuit continuu de nesiguranță. Când această nesiguranță rezultă din structura generală a experienței umane, ea produce

adesea maladii sociale grave care, până nu demult, stăteau ascunse la umbra conștiinței sociale. Homosexualitatea este una din aceste boli. Ea este atât de temută de societate în general, încât indivizii învață să se teamă de ea în străfundurile minții lor. Și atunci când ei au izbucniri de violență față de ceilalți, își iau ca armă mentală acele lucruri pe care le consideră cele mai periculoase și mai hidoase. De aici rezultă arma devastatoare a acuzării celorlalți de homosexualitate.

Nu există îndrumător spiritual (sau psiholog, în acest caz) care să nu se fi confruntat cu cei care se îndoiesc de ei înșiși și care îi acuză adesea pe ceilalți de păcatele de care ei se tem. Și adesea, fie din gelozie față de cei care se bucură de popularitate, indivizii care au mai puțin succes sau nu se bucură de popularitate își vor exprima gelozia prin acuzații despre care ei știu că sunt atât de josnice încât, până la urmă, vor reuși să pângărească persoana sau persoanele către care sunt îndreptate. Acest tip de homosexualitate iluzorie este ceva de care toți trebuie să ne temem. Ea condamnă oameni nevinovați. Ea slujește geloziei și urii și, într-un mod destul de misterios, ea va face ca cei care sunt hăituiți nu de boli reale, ci de temeri fantomatice, să se concentreze asupra bolii de care se tem și, în final, aceasta să devină realitate. Așa cum spune un vechi proverb, „De ce ți-e frică nu scapi.” La fel stau lucrurile și cu cei care aduc acuzații false și care ajung să cadă victime bolilor pe care în mod fals le atribuie altora.

Desigur că există și homosexuali reali, ceea ce este un lucru nefericit. Homosexualitatea ia amploare pe măsură ce mândria, egocentrismul, aroganța și dragostea de sine își fac loc în societate, pătrunzând chiar și pe tărâmul Bisericii. Acest lucru este simplu de explicat. O teorie clasică a homosexualității leagă această boală de narcisism, adică de dragostea excesivă față de sine. Cu cât această dragoste este mai mare, cu atât este mai mare posibilitatea ca individul să își exprime dragostea sexuală față de cineva asemenea lui, deci față de o persoană *de același sex*. Nu este deci de mirare, ci este cât se poate de logic că unul

dintre cele mai mari păcate spirituale capitale, trufia, duce la una dintre bolile morale cele mai îngrozitoare, homosexualitatea.

Poate că unii ar fi dorit ca cele ce urmează să nu se fi scris. Dar trebuie. În vremurile noastre, se înregistrează o creștere a imoralității în rândul celor care ar trebui să se afle deasupra acestor păcate, și anume: profesorii, doctorii și – vai! – preoții. În ceea ce îi privește pe preoți, mai ales în cazul celor care practică celibatul ca pe o virtute, a existat totdeauna tendința de a-i acuza de anormalitate, aceasta venind din cercuri din „afară”. Oricât de triviale ar fi aceste acuzații, s-a considerat adesea că probabilitatea ca cineva să cadă în păcatul unui comportament anormal este mai mare la bărbații și femeile necăsătorite. De fapt, cercetările moderne nu susțin această ipoteză. Există mulți bărbați căsătoriți și femei căsătorite care își ascund aceste înclinații aberante la adăpostul unei căsătorii sau care găsesc alte moduri pentru a le tăinui. Totuși, aceste acuzații, în mare parte nefondate, care se aduc astăzi unora sau altora, se pot compara cu cazurile reale de anormalitate. Aceia dintre noi care au fost crescuți în spiritul unor înalte valori morale stricte și într-un context social conservator nu doresc să vadă sau să admită acest lucru, care este cât se poate de adevărat. Dar noi trebuie să deschidem ochii. Și trebuie să îl călăuzim pe credinciosul confuz. Pentru că, într-adevăr, ce poate fi mai distrugător pentru întreaga societate sau pentru Biserică decât situațiile în care cei care ar trebui să ne fie pildă de virtute nu sunt demni de aspirația noastră?

Un lucru este cert: în epoca noastră, darurile spirituale adevărate, pe care predecesorii noștri le-au cunoscut atât de bine, dispar cu repeziciune. Preoții devin asemenea celor mai răi mireni. Ei își proclamă chiar dreptul de „a fi un om ca oricare altul”. Și în special în Occident, unde credința noastră ortodoxă este atât de nouă și de fragilă, aceste situații au creat un fals spiritual. Acolo unde numărul Părinților adevărați, al stareților și al sfinților este atât de redus, falsa spiritualitate se manifestă cu ușurință. În altă parte (vezi cartea mea *Humility*), am vorbit despre evoluția psihologică a mândriei spirituale, care se

manifestă ca un fals spiritual. Am declarat acolo că cel care începe să creadă că este un sfânt – la început, poate, din nevoia de „a i se recunoaște meritele” – ajunge, în cele din urmă, la miezul personalității sale, o egoforță, pe care o confundă cu „inima” spirituală a omului, care dă putere unui sfânt. În final, el crede de fapt că este un sfânt. Cu cât este mai puternică structura pe care o construiește cu ajutorul ego-ului său, cu atât el este mai convins că este motivat de o forță spirituală adevărată.

Deoarece ego-ul se află în locul în care sălășluiește mândria, nu trebuie să ne surprindă că, pe măsură ce falsul spiritual se adâncește, fenomenul legat de comportamentul anormal capătă amploare – iar acesta poate fi chiar homosexualitatea în rândul celor închinați lui Dumnezeu ca exemple de puritate! Ceea ce este înspăimântător. Dar nu este ceva ce ar trebui să scandalizeze pe credincioși, deoarece acesta este rezultatul clar al unei spiritualități greșit direcționate, al unei practici monahale sau spirituale incorecte și al unei spiritualități care pornește din ego și nu din inimă. Credinciosul nu ar trebui să fie scandalizat, ci ar trebui să acorde atenție semnificației acestor lucruri, care vorbesc despre starea gravă în care se află omenirea și Biserica în ziua de astăzi. Credinciosul ar trebui să vadă unde pot duce iluziile spirituale și falsul spiritual.

Desigur, cel care, împuternicit de ego-ul său, se crede un sfânt, nu își poate găsi niciun defect. El începe astfel să își ignore propriile greșeli, concentrându-se pe greșeala reală sau presupusă a celorlalți. Astfel, ne confruntăm cu preoți „cuvioși”, care trec cu vederea ura, „îngâmfwarea” spirituală primejdioasă și „atacul” asupra celorlalți. Deviațiile sexuale cele mai grave reprezintă, pur și simplu, rezultatul celei mai îngrozitoare orbiri.

Toți cei care cad în anormalitate sunt victimele eului și ale identității lor. Ei sunt loviți de boala dragostei de sine. Ei se îndepărtează de adevărata spiritualitate. Pe de o parte, ar trebui să ne fie milă de ei și să îi compătimim. Pe de altă parte, ar trebui să fim conștienți de faptul că acolo unde există trufie

spirituală, paradă pentru propria „evlavie”, judecarea constantă a celorlalți și iubirea excesivă de sine, acolo stă și așteaptă Satana, pentru a-l conduce pe om spre păcatele cele mai josnice, pe care nici nu ni le putem imagina. Dacă nu vom pierde din vedere acest lucru, dacă vom învăța lecțiile din jurul nostru și dacă credința noastră va fi puternică, nu vom cădea niciodată în păcatul de a-i urma pe cei care sunt impostori spirituali.

SFÂNTUL IOAN GURĂ DE AUR DEMASCĂ ȘI COMBATE HOMOSEXUALITATEA²

de Protosinghelul Nicodim Măndiță

Începuturile acestui păcat, ce nu s-ar cuveni nici să fie numit pe buzele noastre, se pierde în negura istoriei. Dacă Autorul cel Sfânt al celor cinci cărți ale Sfintei Scripturi, poruncește la Leviticul, capitolul 18, 22: „Să nu te culci cu bărbat ca și cu femeie, căci aceasta-i spurcăciune”, se înțelege clar că această fărădelege era deja răspândită printre neamurile idolatre, în mijlocul cărora trebuia să trăiască poporul ales. Se prea poate că acest păcat (sodomia) și idolatria au fost cauza pentru care Dumnezeu a poruncit lui Moise să decimeze popoarele canaanite care au ocupat pământul Făgăduinței până la întoarcerea „poporului ales din robia Egiptului”. Cea mai dură intervenție a lui Dumnezeu în istorie pentru reprimarea acestei fărădelegi strigătoare la cer a fost pe la anii 3500 de la facerea lumii, în cazul distrugerii cu foc și pucioasă a Sodomei și Gomorei. Cu toate acestea, omenirea și-a urmat cursul ei pătimaș și mulți au primit și au transmis mai departe această moștenire a rușinii și a blestemului. Atât de puternic a fost zguduită lumea veche în urma catastrofei de la Sodoma, încât acest păcat care a fost cauza și-a însușit numirea de „sodomie”, iar în zilele noastre poartă numirea modernă de „homosexualitate”, ce cuprinde în sine perversiunile ambelor sexe. Este regretabil că nici femeile nu au rămas neispitite de aceste tentații erotice, și istoria atestă că începutul s-a făcut în

² Extras din:

ftp://ftp.logos.md/Biblioteca/_Colectie_RO/Hristotom%20de%20Etna%20-%20Homosexualitatea%20pacat%20sau%20virtute.pdf

insula grecească Lesbos, iar această practică a căpătat numirea de „lesbianism”, după numirea insulei de unde și-a făcut apariția.

Pe vremea Sfinților Apostoli era în actualitate acest păcat printre neamurile idolatre ce se converteau la creștinism și de aceea ei l-au combătut prin cuvânt și scris. Dacă în unele scrieri ale Noului Testament găsim locuri unde numai se amintește în treacăt despre acest păcat, în Epistola către Romani 1, 26-27, a Sfântului Apostol Pavel, găsim un text care face amintire de această practică nefirească, comună atât bărbaților, cât și femeilor.

În cele ce urmează vă vom prezenta textul comentat al acestui pasaj (Romani 1, 26-27), făcut de cel mai ilustru exeget și orator al Bisericii, Sfântul Ioan Gură de Aur. Cu toate că au trecut peste 1500 de ani de când a scris acest tratat, el reprezintă cel mai profund studiu a ceea ce este homosexualitatea și a efectului de dezintegrare și distrugere a nucleului familial și a schimbării ireversibile a raportului și relațiilor dintre membrii societății.

„Pentru aceea i-a dat pe ei Dumnezeu întru patimi de ocară, că și femeile lor și-au schimbat rânduiala cea firească, întru ceea ce este împotriva firii. Așijderea și bărbații, lăsând rânduiala cea după fire a părții femeiești, s-au aprins întru pofta sa unul spre altul” (Romani 1, 26-27).

Toate patimile omenești sunt necinstite, dar mai cu seamă nebunia după copii (sodomia), căci mai mult pătimește sufletul și se necinstește în păcate, decât trupul în boli. Privește cum îi lipsește și aici de orice iertare, după cum îi lipsește și în cele ale credinței. Femeilor le zice: „au schimbat rânduiala firii”, și prin urmare nu au ce răspunde sau să spună „că am fost împiedicate de împreunarea cea după lege” și nici că nu au avut cu cine să-și împlinescă poftă și au fost silite de a se azvârli în această turbare nebună, căci expresia „au schimbat” se zice de cei ce au avut ce schimba, după cum atunci când vorbea de credință zicea „că au schimbat adevărul lui Dumnezeu întru minciună”. Bărbaților iarăși le spune: „Lăsând rânduiala cea după fire a

părții femeiești”, ceea ce învederează același lucru. Din această cauză și pe femei, ca și pe bărbați, îi lipsește de orice iertare, învinovățându-i deopotrivă, pentru că nu numai că au avut prilejul de a-și face poftele și că, lăsând la o parte ceea ce aveau, au ajuns la asemenea absurdități, dar încă, necinstind ceea ce este după natură, au alergat la ceea ce este contra naturii. Cele ce sunt contra naturii sunt și mai grele, în același timp și mai dezgustătoare, așa că nici nu le-ar putea numi cineva plăcere, fiindcă adevărata plăcere este aceea după natură. Dar când Dumnezeu părăsește pe cineva, totul se răstoarnă pe dos! De aceea nu numai credința lor era satanicească, dar și viața le era diabolică. Atunci când le vorbea de credință, le-a pus în mijloc lumea și cugetul omenesc, spunându-le, căci cu mintea cea dată lor de Dumnezeu ar fi putut prin cele ce se văd ca să se ridice la Creator, dar fiindcă nu au voit, au rămas fără nicio justificare – aici însă, în locul lumii le pune la mijloc plăcerea cea după natură, de care ar fi putut să se mulțumească cu mai multă libertate și liniște și ar fi scăpat de rușine, dar n-au voit, drept care și sunt lipsiți de orice iertare, fiindcă au defăimat natura. Și ceea ce este încă mai necinstit, că și femeile umblă după asemenea împreunări contra naturii, în timp ce ar trebui ca să se rușineze de bărbații lor.

Este demn de a admira și aici înțelepciunea lui Pavel, cum el, aruncându-se cu vorba în două lucruri contrare, pe amândouă le-a dezvoltat cu toată exactitatea. Voia a spune ceva și demn, în același timp însă și mușcător pentru auditor, dar acestea amândouă nu erau cu puțință, fără ca una din ele să se împiedice de cealaltă. Dacă vei spune ceva demn, nu vei putea atinge pe auditor, iar de voiești a te atinge de el tare, apoi atunci este nevoie de a dezveli lămurit ceea ce spui. Dar iată că înțeleptul și sfântul suflet al lui Pavel le-a putut uni pe amândouă la un loc și le-a dezvoltat cu toată exactitatea, căci în numele naturii a mărit învinovățirea lor, în același timp – ca și de o perdea oarecare – el s-a servit cu multă înțelepciune în demnitatea povestirii sale.

După ce mai întâi el se atinge de femei, de-ndată pășește mai departe atingând pe bărbați, căci zice: „Așijderea și bărbații, lăsând rânduiala cea după fire a părții femeiești”, ceea ce este dovadă celei mai de pe urmă nebunii, căci, când amândouă genurile sunt corupte și bărbatul care este pus ca dascăl al femeii, ca și femeia căreia i s-a poruncit de a fi de ajutor bărbatului, nu îndeplinesc cu sfințenie datoriile lor, apoi atunci ei se găsesec între dâșii ca dușmani. Gândește-te apoi și la cuvintele de care s-a servit, cât de reprezentative sunt, căci nu zice: „S-au amoretat și s-au poftit unul pe altul, ci s-au aprins în pofta sa unul spre altul.” Vezi acum că totul în poftă vine de la lăcomie, care nu poate răbda ca să stea în hotarele sale?

Așadar tot ceea ce pofteste cineva, din acelea care covârșesc legile puse de Dumnezeu, este absurd și, prin urmare, pofteste din cele absurde și din cele nelegiuite. După cum de multe ori mulți, lăsând la o parte poftă mâncărurilor, se hrănesc cu humă și cu pietre mici, iar alții, stăpâniți de o sete nebună, doresc până și apa din mocirlă, tot așa și aceia s-au înfierbântat de acel amor nelegiuit. Și de întrebă poate „de unde oare a venit întinderea bolii sau, mai bine zis, a poftei acesteia?” – răspunsul este: de la părăsirea lui Dumnezeu.

Dar părăsirea lui Dumnezeu de unde vine? De la nelegiuirea celor ce l-au părăsit pe El. Zice mai departe. „Dacă ai auzit spunând „că s-au aprins” să nu-ți închipui, zice, că boala aceasta provine numai din poftă, ci mai mult din trândăvia lor, care a și aprins pofta.” De aceea nici nu zice „fiind târâți sau căzând”, după cum zice aiurea (a se vedea capitoul 6:1 din Epistola către Galateni), ci „lucrând”, adică lucrul lor îl pusese în păcat și nu un lucru întâmplător, ci studiat de dâșii mai dinainte. Și nu zice „pofta”, ci „rușinea lucrând”, fiindcă și natura au făcut-o de ras și legile ei le-au călcat. Privește apoi și confuzia cea mare venită din amândouă părțile, fiindcă nu numai capul a căzut jos la pământ, ci și picioarele s-au ridicat sus și au devenit dușmani între dâșii, introducându-se o luptă mai grozavă decât războiul civil, mai hâdă și mai variată. Căci lupta aceasta au împărțit-o în patru feluri de lupte noi și nelegiuite; războiul acesta nu era

îndoit și întreit, ci chiar și împătrit. Gândește-te bine: trebuia ca cei doi, adică bărbatul și femeia, să fie unul, după cum zice: „și vor fi amândoi un trup”, iar aceasta o face poftă de împreunare, care unește amândouă genurile. Însă această poftă nimicind-o diavolul și făurind un alt mijloc, a rupt genurile unul de altul în acest mod și a făcut ca unul să devină doi, adică unul și același gen să țină locul și al celuilalt, ceea ce este contra Legii lui Dumnezeu. Dumnezeu a zis: „Cei doi vor fi un trup”, iar diavolul a împărțit acel trup în două. Și iată întâiul război. Apoi iarăși aceste două părți s-au războit fiecare și contra sa, ca și contra celeilalte, căci și femeile defăimau pe alte femei și nu numai pe bărbați, și bărbații la rândul lor stăteau unul contra altuia, ca și contra genului femeiesc, ca și într-o luptă de noapte. Ai văzut al doilea, al treilea, al patrulea și al cincilea război? Dar apoi mai este și un alt război, căci pe lângă cele vorbite ei au făcut nelegiuire și contra naturii. Fiindcă diavolul știa bine că ceea ce unește amândouă genurile este mai ales această poftă, s-a gândit ca să rupă această legătură, așa ca să se dezbine nu numai în a nu mai face copii, ci chiar în a se război unul pe altul și a se răzbuna unul contra altuia. „Și răsplătirea ce li se cădea rățâcirii lor, întru sineși luând-o.” Privește cum iarăși ajunge cu vorba tot la obârșia răului, adică la necucernicia lor, rezultată din credință cea falsă, spunând că plata aceasta se trage de la nelegiuirea necredinței dinainte.

Vorbind el de gheenă și de pedeapsă și fiindcă celor neevlaviosi și care preferau a trăi în astfel de desfrânări nu li se părea poate demn de credință, ba chiar ridicol, de aceea apostolul arată că chiar în însăși această plăcere se găsește osânda. Dacă însă unii ca aceștia nu simt pedeapsa, ba încă simt mare plăcere în asemenea fapte murdare, tu să nu te minunezi, că și nebunii și cei ce sunt stăpâniți de vreo boală mintală, deși de multe ori se nedreptătesc singuri cauzându-și rele, ei totuși nu simt; ci râd și se dezmiardă în fapte ca acelea, de care cei sănătoși plâng. Însă prin asemenea exemplu nu voim a spune că aceia scapă de osândă, ca și nebunii, ci tocmai în acest fapt

murdar pedeapsa le va fi mai grozavă, fiindcă nici măcar nu vor a cunoaște prăpastia relelor în care se găesc.

De altfel nici nu trebuie a ne da părerea din faptele celor bolnavi, ci din a celor sănătoși. Iată că faptul acesta li se părea a fi vechi, că era chiar și o lege în ființă, iată că un legiuitor de al lor a poruncit prin lege ca slugile să nu-și ungă trupul cu untdelemn și nici să facă pederastie (sodomie), acordând prezidenția acestei murdării numai celor liberi (stăpânilor), sau mai bine zis nu prezidenția, ci schimonosirea naturii. Cu toate acestea, ei nu considerau faptul acesta drept schimonosire, ci încă foarte cinstit și oarecum un drept mai mare asupra slugilor, fiindcă aceasta era legiuit de prea înțeleptul popor atenian și de marele lor legislator Solon!

Dar apoi și alte multe cărți de ale filosofilor lor le va găsi cineva pline de această boală molipsitoare. Însă de aici noi nu putem zice că faptul acesta este legiuit, ci pe cei ce au primit o asemenea lege îi credem ca cei mai nenorociți și vrednici de multe lacrimi. Ceea ce pătimesc femeile cele desfrânate, aceeași pătimesc și aceștia, ba încă mai grozav că ele, fiindcă, deși contra legii, cel puțin ele doresc împreunarea naturală, pe când pederastii (homosexualii) doresc ceva contra legii și în același timp și contra naturii. Chiar de nu ar fi gheenă și nici nu ne-ar fi amenințat cu osânda, totuși acest fapt este mai grozav ca orice osândă.

Dacă ei simt plăcere de aceasta, după cum zici, ei bine, atunci îmi spui mai mult de îngreuierea pedepsei lor. Când eu văd pe cineva alergând pe stradă gol și cu tot trupul plin de noroi și el, în loc să se acopere, încă se și mândrește, apoi nu numai că nu-l laud pentru aceasta, ci chiar îl plâng, fiindcă nu simte sărmanul că singur se face de ras. Dar pentru ca să arăt mai lămurit batjocura aceasta, să-mi dați voie de a aduce și alt exemplu. Dacă cineva ar pedepsi o fecioară care ar fi avut relații cu animale necuvântătoare și ea, în loc să se rușineze, s-ar mândri de acea faptă, oare nu ar fi pentru aceasta vrednică de plâns, fiindcă deși ar fi putut să scape de această boală, dacă ar fi voit, totuși ea nici măcar nu simte? Desigur că ar fi vrednică de

jelit. Dacă faptul acela este urâcios, apoi nici faptul pederăștilor (homosexualilor) nu este mai prejos de acela, fiindcă a fi cineva batjocorit de ai săi este cu mult mai de jelit decât dacă este batjocorit de străini. Pe unii ca aceștia eu îi consider mai răi decât pe omorătorii de oameni, fiindcă e cu mult mai bine de a muri, decât a trăi defăimat astfel de lume. Omorătorul de oameni a despărțit sufletul de trup, iar aceștia împreună cu trupul au pierdut și sufletul. Orișice păcat mi-ai spune, nu poate fi egal cu această grozavă nelegiuire și, dacă cei ce pățimesc de această boală ar simți grozăvenia faptului ce săvârșesc, desigur că ar prefera o mie de morți mai bine, decât de a face asemenea fapte.

Nimic nu este atât de urâcios ca această batjocură. Dacă Pavel, vorbind de curvie zicea: „Tot păcatul pe care l-ar face omul, afară de trup este; iar cel ce curvește, păcătuiește în trupul său” (I Corinteni 6, 18), apoi ce am putea spune de această nebunie, care este cu atât mai rea decât curvia, încât nici nu mai avem ce spune? Nu zic numai că prin acest păcat tu nu ai devenit femeie, dar încă ai pierdut și dreptul de a fi bărbat, căci nici nu te-ai schimbat în natura femeii și nici nu ai păstrat natura bărbătească, ci amândurora te-ai făcut deopotrivă trădător, vrednic de a fi alungat și bătut cu pietre și de femei, ca și de bărbați, fiindcă ai nedreptățit și necinstit amândouă genurile. Și ca să afli cât de mișelesc fapt e acesta, spune-mi te rog: dacă venind la tine, un om ți-ar spune în gura mare că tu ești câine, oare nu ai fugi de el ca de un om obraznic? Dar iată că tu, care faci parte între oameni, nu numai câine te-ai făcut pe sineți, ci chiar mai prejos și mai necinstit decât acest animal, căci câinele cel puțin este folositor omului, pe când cel ce curvește nu este folositor la nimic. Dar ce? Spune-mi: dacă cineva, amenințându-te, ți-ar porunci ca să naști copii și să lehuzești, oare nu te-ai umple de mânie asupra lui? Dar iată acum că cei ce turbează după astfel de păcate, singuri își făuresc relele cele mai grozave, căci nu este același lucru a te schimba în natură femeiască și a

rămâne și bărbat în același timp sau, mai bine-zis, a nu fi nici femeie și nici bărbat.

Și de voiești ca și din altă parte să afli de grozăvenia acestui păcat, apoi întreabă de ce oare toți legiuitorii pedepsesc prin legile lor pe cei ce se scopesc singuri și vei găsi că de nimic altceva, decât pentru că-și ciuntesc singuri natura lor omenească, deși aceștia cu nimic nu nedreptățesc pe alții prin asemenea fapt, ba încă de multe ori după scopire ei sunt folositori, pe când curvarul și pederastul (homosexualul) nu sunt folositori la nimic. Nu numai sufletul, ci și trupul pederastului (homosexualului) este necinstit și vrednic de a fi alungat de pretutindeni. Și de câte gheene sunt oare vrednici aceștia? Dar dacă poate râzi auzind de gheenă și nu crezi în focul cel veșnic, atunci adu-ți aminte de Sodoma, fiindcă prin acea nenorocire icoana gheenei ne stă de față chiar în viața prezentă. Fiindcă sunt mulți care și astăzi, ca și atunci, nu cred în învierea cea de apoi și în cele ce vor urma după Înviere și râd când aud spunându-li-se despre focul cel nestins, de aceea Dumnezeu ne-a cumințit chiar prin întâmplările din viața prezentă. O astfel de întâmplare este arderea Sodomei și focul de acolo. Cei ce au fost acolo știu, căci singuri au văzut cu ochii lor acea rană provenită din bătaia dumnezeiască și urmările fulgerelor și ale trăsnetelor de sus. Acum tu judecă singur cât de mare a fost păcatul lor, dacă Dumnezeu a fost silit de a le arăta gheena mai înainte de timp. Fiindcă mulți disprețuiau cuvintele și atunci ca și acum, de aceea Dumnezeu le-a arătat învederat icoana gheenei și încă într-un mod unic în istoria omenirii. Într-adevăr, curios a fost norul acela care a plouat foc în loc de apă, dar și păcatul ce ei îl săvârșise, adică pederastia (sodomia) era afară din legile firii, era contra naturii; a ars pământul acela, fiindcă și sufletele lor erau arse de acea poftă spurcată. De aceea și ploaia aceea nu numai că n-a deschis pântecul pământului ca să-l facă de a da naștere roadelor, ci încă l-a făcut netrebnic, chiar pentru primirea semințelor ce s-ar fi aruncat în el. Astfel era și împreunarea bărbaților din Sodoma, căci și acea nelegiuire

le făcuse trupurile lor mai netrebnice decât pământul cel ars al Sodomei.

Ce poate fi mai spurcat ca un bărbat tăvălindu-se în curvii? Ce poate fi mai greșos? O! Ce nebunie! O! Ce smintire! Dar de unde și cum a pătruns în sufletul omului această poftă nebună, care a adus natura în halul celor ce se războiesc, ba încă cu atât mai rău decât ale acelora, cu cât și sufletul e mai înalt și mai bun decât trupul? Vai nouă, dacă ajungem a fi mai fără de minte decât animalele necuvântătoare și mai nerușinați decât câinii, căci nicăieri printre dânsule nu vei găsi astfel de împreunare, ci natura-și cunoaște hotarele sale! Voi însă, care săvârșiți acest păcat, ați făcut neamul nostru omenesc mai necinstit decât necuvântătoarele, căci îl batjocoriți prin asemenea fapte și vă batjocoriți și înșivă.

(Sfântul Ioan Gură de Aur; comentariu la Epistola către Romani 1, 26-27)

VEDERE CREȘTIN-ORTODOXĂ ASUPRA HOMOSEXUALITĂȚII³

de Preot Prof. Univ. Dr. Constantin Galeriu

Se cuvine a preciza mai întâi statutul sacru, originar, al condiției umane. Revelația biblică ne încredințează: „*Să facem om după chipul și după asemănarea noastră... Și a făcut Dumnezeu pe om după Chipul Său; după Chipul lui Dumnezeu l-a făcut; l-a făcut bărbat și femeie*” (Facerea 1, 26-27). Perechea umană este deci fundamentală; o atestă Revelația biblică și, în același timp, o atestă și natura, altfel spus, Revelația naturală. Trebuie observat, de asemenea, că perechea, bărbătesc-feminin, străbate întreaga creație, la toate nivelurile și dezvăluie deodată distincția dintre bărbătesc și feminin și totodată comuniunea lor constructivă, creatoare. Acesta este statutul originar, fundamental al condiției noastre umane pe care se întemeiază existența și viața, întreaga istorie. În acest sens, perechii umane, constituită din bărbat și femeie, Dumnezeu i-a poruncit: „*Creșteți și vă înmulțiți, umpleți pământul și-l stăpâniți...*” (Facerea 1, 28). Astfel, procreația, împreună cu crearea de valori, constituie scopul propriu-zis al vieții noastre. Prin urmare, ne împlinim vocația în actul creator, faptul de a fi Zidiți după Chipul și în vederea unei nesfârșite asemănări cu Însuși Creatorul. Chemarea noastră este de a fi deopotrivă creatori de valori, cât și răspunzători pentru creație. E lesne de sesizat că dimensiunea și tensiunea Creatoare e caracteristică întregii naturi. Te întrebi ce s-ar petrece dacă homosexualitatea s-ar răspândi la nivelul biologic, al animalelor; nu ne-am afla în pragul dispariției creației?

³ Extras din cartea *Fuga din Sodoma și Gomora (sau cum să ieșim din iadul desfrânarilor)* de Protosinghelul Nicodim Mândiță, Editura Agapis, 2003.

Poziția Revelației biblice față de această tulburare și aberație sexuală este menționată clar și energic în mai multe locuri. În Vechiul Testament ni se spune: „*Să nu te culci cu bărbat ca și cu femeie; aceasta este spurcăciune*” (Leviticul 18, 22) și tot aici este cunoscut cazul celor două cetăți Sodoma și Gomora, care au pierit din cauza acestor aberații, pervertiri ale făpturii umane (Facerea 19, 4-28). În Noul Testament acest act este sancționat, precum urmează: „*Pentru aceea, Dumnezeu i-a dat unor patimi de ocară, căci și femeile lor au schimbat firească rânduială cu cea împotriva firii. Asemenea și bărbații, lăsând rânduiala cea după fire a părții femeiești, s-au aprins în pofta lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați, săvârșind rușinea și luând în ei răsplata cuvenită rătăcirii lor*” (Romani 1, 26-27).

De observat că în Noul Testament faptul este evocat numai în Epistola Sfântului Apostol Pavel prin care se adresează Romanilor, ceea ce arată că în acea vreme o asemenea practică era răspândită mai ales la Roma, deci în Apusul Europei.

Analiza acestor stări expuse în Sfânta Scriptură ne duce la concluzia că homosexualitatea, bărbătească sau feminină, reprezintă în Vechiul Testament – spurcăciune înaintea lui Dumnezeu, iar în Noul Testament – păcat împotriva firii. Deci este alterată firea. În acest sens, Sfântul Ioan Damaschin definește răul, păcatul drept lipsa binelui și abaterea de la starea conformă firii la una contrară firii (Dogmatica IV, 20).

Biserica, având în vedere tocmai faptul de a fi împotriva firii, a creației, trece acest păcat între cele „*strigătoare la cer*”.

Găsim oportun să menționăm aici și din canoanele Sfinților Părinți care privesc această depravare umană. Acest păcat este sancționat cu excluderea de la împărtășanie pentru 15 ani în canonul 62 al Sfântului Vasile cel Mare sau pentru 18 ani în canonul 4 al Sfântului Grigore de Nissa. Iar Sfântul Ioan Postitorul adaugă: „*Noi însă socotim ca pentru trei ani să se excludă de la împărtășanie unul ca acesta, plângând și ajunând, și spre seară mâncând mâncăruri uscate și 200 de metanii făcând. Iar dacă se dedă mai mult trândăviei, să împlinească 15 ani*” (canonul 29). Trebuie arătat că, prin canoanele menționate,

Biserica sancționează această tristă decădere umană, atât pentru a preciza în conștiința penitenților că homosexualitatea reprezintă un act grav împotriva vieții însăși, cât și în scopul de a oferi un remediu, un tratament duhovnicesc. Pentru că nu trebuie omis esențialul, și anume că păcatul este în primul rând o boală a sufletului.

Atunci, fundamental, sufletul trebuie vindecat. Și credem că în suflet trebuie restaurată convingerea sacră că există această ordine divină a firii, fără de care nici nu poți distinge limitele între normal și anormal, sănătos și bolnav, bine și rău. Ori, cu certitudine, acest act fie că e săvârșit cu o conștiință a erorii sau nu, e nefiresc, dereglează, tulbură ordinea firii, în slujirea autentică a vieții nu există vreun alt „model de viață alternativă; homosexualitatea nu este viață, este antivieție”. Asemenea oameni, frați ai noștri, sunt în suferință, pățimesc fără să-și dea seama; e o dureroasă miopie spirituală, nu fără primejdie. SIDA și unele cazuri de sinucidere sunt mărturii tragice.”

Un savant contemporan – François Jacob – observă adânc: „E o cerință a spiritului uman să aibă o reprezentare a lumii care să fie unificată și coerentă. În lipsa acesteia, apar anxietatea și schizofrenia.” Unitatea și coerența se asigură prin unitatea și armonia legilor care susțin și conduc creația. Toate aceste legi sunt în slujirea existenței și vieții.

Trebuie să ne apropiem cu dragoste și delicatețe de acești frați ai noștri și să le arătăm că sunt împotriva legii lui Dumnezeu, atunci când ei își mărturisesc credința și că sunt împotriva lor înșiși, a sănătății lor, dacă ne adresăm unor sceptici în credință. Să înțeleagă profund că fapta lor nu este o acțiune subiectivă care să nu intereseze societatea și, mai ales, Biserica. Sfântul Apostol Pavel spune: „*Nimeni dintre noi nu trăiește doar pentru sine...*” (Romani 14, 7). Și „... *dacă un mădular suferă, toate mădulele suferă împreună*” (1 Corinteni 12, 26). Noi toți suferim unii pentru alții și împreună. Să-i rugăm să cugete mai profund asupra motivației, impulsului și scopului acestei manifestări morbide. În ultima instanță, nu este vorba decât de plăcere, poftă, voluptate. Dar poate fi plăcerea scopul vieții?

Aceasta poate însoți acțiunile noastre: mănânc din plăcere; dar nu poate fi ea însăși un scop în sine. Tocmai aici se descoperă o formă tragică a răului observată și de Biserică, și de cercetarea științifică în psihologie: în loc de guvernarea sensurilor raționale, creatoare, se instituie guvernarea simțurilor, a poftelor deșarte; și care pot fi, alături de aceasta de care ne ocupăm, și pofta de putere, de distrugere etc. Noi nu am fost făcuți pentru o existență goală de sens creator. Ce valori produce voluptatea? Să întemeiem o dată mai mult în conștiință criteriul precis care distinge binele de rău. Acest criteriu e pus în lumină, fundamental, de actul creator. Bine e tot ceea ce creează, dă viață, salvează; rău e tot ceea ce e lipsit de sens creator sau distruge. Mântuitorul învață: „După roade îi veți cunoaște pe oameni...” (Matei 7, 16).

Să fie încredințate aceste suflete suferinde că orice păcat se poate ierta, iertarea însemnând și vindecare prin credință, și nevoiță ascetică; prin luarea Crucii, prin rugăciune, post, înfrângere, prin Sfânta Taină a Mărturisirii.

În final, se cuvine să mai precizăm că poziția noastră, a Bisericii, este spirituală și morală. Din punct de vedere juridic suntem pentru toleranță. Compătimim pe acești frați în suferința lor, dorind sincer să le venim în ajutor și ne rugăm pentru dânșii. Dar nu putem fi nicidecum pentru legalizarea răului, a păcatului. Nu putem spune: „răului – bine și binelui – rău” (Isaia 5, 20). Această problemă privește societatea, privește neamul. Sănătatea spirituală și morală a neamului trebuie să ne fie o preocupare esențială. Și nu o putem păstra, câtă este, și cu atât mai mult, îmbunătăți, decât pe criterii stabile, fundamentale, de nestrămutat. De o adâncă semnificație este și aici acest cuvânt al Mântuitorului: „... oricine aude aceste cuvinte ale Mele – ale Evangheliei – și le îndeplinește asemenea-se-va bărbatului înțelept care a clădit casa lui pe piatră. A căzut ploaia, au venit râurile mari, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea n-a căzut fiindcă era întemeiată pe piatră. Și oricine aude aceste cuvinte ale Mele și nu le îndeplinește, asemănase-va bărbatului fără minte care și-a clădit casa pe nisip. Și a căzut ploaia și au venit râurile mari și au suflat vânturile și au izbit în

casa aceea și a căzut. Și căderea ei a fost mare” (Matei 7, 24-27). Casa, edificiul unui neam trebuie clădit pe piatră, pe adevărul și legea eternă, divină, de neschimbat.

PERVERSIUNEA⁴

de Preot Dr. Constantin Mihoc

Sfântul Apostol Pavel condamnă foarte aspru pe cei perversi, socotind că au ajuns la aceste practici atât de josnice din cauza idolatriei lor. El spune: „De aceea Dumnezeu i-a dat necurăției, după poftele inimilor lor, ca să-și pângărească trupurile lor între ei, ca unii care au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și s-au închinat și au slujit făpturii, în locul Făcătorului. [...] Pentru aceea, Dumnezeu i-a dat unor patimi de ocară, căci și femeile lor au schimbat firească rânduială cu cea împotriva firii. Asemenea și bărbații, lăsând rânduiala cea după fire a părții femeiești, s-au aprins în pofta lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați, săvârșind rușinea și luând în ei răsplata cuvenită rățăcirii lor” (Romani 1, 24-27).

După Sfântul Apostol Pavel (Romani 1, 21-23), cauza căderii oamenilor în „asemenea absurdități” este păcatul și, mai ales, ruperea totală a legăturii cu Dumnezeu.

Păcatul acesta reprezintă abisul căderii, veriga de legătură a tuturor păcatelor, batjocorirea și lepădarea în totalitate a demnității umane și, mai ales, părăsirea din partea lui Dumnezeu. Sfântul Ioan spune: „Când Dumnezeu părăsește pe cineva, totul se răstoarnă pe dos.”

Perversiunea este păcat împotriva firii, de aceea și gravitatea lui este atât de mare. Niciun păcat nu este firesc, însă acesta le întrece pe toate celelalte. Sfântul Ioan spune în acest sens: „Cele ce sunt contra naturii sunt și mai grele, în același timp și mai dezgustătoare”, de aceea cei ce le săvârșesc „sunt lipsiți de orice iertare fiindcă au defăimat natura”.

⁴ Extras din cartea *Taina căsătoriei și familia creștină* de Preot Dr. Constantin Mihoc, Editura Teofania, 2002.

Perversiunea este manifestată în diferitele ei chipuri: bărbați cu bărbați, femei cu femei, adulți cu copii, oameni cu animale.

Ca și Apostolul Pavel, Sfântul Ioan Gură de Aur nu ocolește acest subiect, înfierând cu asprime astfel de patimi. El consideră că ceea ce-i învinuiește cel mai mult pe acești oameni este faptul că nu vreo necesitate oarecare i-a silit să se arunce în practici de acest fel, deoarece bărbații aveau femei și femeile aveau bărbați pentru a păstra „rânduială cea după fire”, ci voința lor cea rea, lucru pentru care sunt lipsiți de orice iertare.

Sfântul Ioan consideră că aceste patimi s-au născut din părăsirea lui Dumnezeu, iar părăsirea lui Dumnezeu provine din nelegiuirea celor care L-au părăsit; de asemenea, de la dezmierdare și de la necunoașterea lui Dumnezeu, ca și de la lipsa fricii față de El, care este ca o ancoră de salvare din multe primejdii.

Tălcuind expresia formulată de Sfântul Apostol Pavel: „s-au aprins în pofta lor unii pentru alții”, Sfântul Părinte arată că „boala aceasta provine nu numai din poftă, ci mai mult din trândăvia lor, care a și aprins pofta”; ei „n-au fost târâți” și nici „n-au căzut”, ci „săvârșind rușinea” au ajuns la ceea ce a fost „studiat de dânșii mai dinainte”, făcând astfel natura de răs, încalcându-i legile.

Că acesta este un păcat împotriva firii o demonstrează înseși legile păgâne, care pedepsesc pe cei ce s-ar castra, și aceasta pentru motivul că „își ciuntesc singuri natura omenească”. Aceștia însă nu nedreptățesc cu nimic pe alții, pe când desfrânații și pederăștii, pe lângă faptul că nu sunt de vreun folos, își necinstesc nu numai trupul, ci și sufletul, făcându-se vrednici de a fi alungați de pretutindeni.

Consecințele acestor practici sunt dezastruoase pentru unitatea rânduită de Dumnezeu între bărbat și femeie, introducându-se între ei „o luptă mai grozavă decât războiul civil”; s-a nimicit atracția firească dintre ei, s-a rupt unitatea, din unul devenind doi, „adică unul și același gen să țină locul și al celuilalt, ceea ce este împotriva legii lui Dumnezeu”, fiecare din cele două părți a pornit război atât contra celeilalte, cât și contra

ei înșiși, „căci și femeile defăimau pe alte femei și nu numai pe bărbați, și bărbații la rândul lor stăteau unul împotriva altuia, ca și împotriva genului femeiesc” și, în sfârșit, ceea ce este foarte grav, războiul împotriva naturii, perpetuarea neamului omenesc nemaifiind posibilă.

Lumea păgână ajunsese la o atât de mare degradare morală, încât considera acest păcat un privilegiu de care nu puteau „beneficia” slugile, ci numai oamenii liberi, lucru care a fost și legiuit „de preînțeleptul popor atenian și de marele lor legislator Solon”, spune cu sarcasm Sfântul Ioan. Slugile nu aveau voie nici să-și ungă trupurile cu untdelemn și nici să facă pederastie. Cei care se supun unor astfel de legi sunt, consideră Sfântul Părinte, „cei mai nenorociți și vrednici de multe lacrimi”. Ei sunt mai păcătoși decât desfrânații și desfrânatele, care, deși încalcă grav Legea dumnezeiască, cel puțin nu o încalcă pe cea a naturii, cum fac aceștia, care le încalcă pe amândouă.

Dacă desfrânarea, prin care se pângărește trupul, este un păcat atât de mare, „apoi ce am putea spune de această nebunie – zice Sfântul Ioan – care este cu mult mai rea decât desfrânarea, încât nici nu mai avem ce spune?”

Cel ce săvârșește un astfel de păcat își pierde demnitatea pe care i-a dat-o Creatorul, trădându-și și necinstindu-și propria natură, ca și pe cea a celuilalt gen. Adresându-se bărbaților, Sfântul Ioan spune: „Nu zic numai că prin acest păcat tu nu ai devenit femeie, dar încă ai pierdut și dreptul de a fi bărbat, căci nici nu te-ai schimbat în natura femeii și nici nu ai păstrat natura bărbătească, ci amândurora te-ai făcut deopotrivă trădător, vrednic de a fi alungat și bătut cu pietre și de femei, ca și de bărbați, fiindcă ai nedreptățit și necinstit amândouă genurile.”

Dar, în același timp, o astfel de persoană își pierde nu numai demnitatea de om, ci chiar cade și sub poziția pe care o ocupă animalele în lume. De aceea Sfântul Părinte se exprimă: „Și ca să afli cât de mișelesc fapt este acesta, spune-mi te rog: dacă venind la tine, un om ți-ar spune în gura mare că ești un câine, oare nu ai fugi de el ca de un om obraznic? Dar iată că tu, care

faci parte dintre oameni, nu numai câine te-ai făcut pe tine însuși, ci chiar mai prejos și mai necinstit decât acest animal, căci câinele, cel puțin, este folositor omului, pe când cel ce desfrânează nu este folositor.” Și tot el, deplângând starea aceasta de decădere, spune: „Vai nouă, dacă ajungem să fim mai fără minte decât animalele necuvântătoare și mai nerușinați decât câinii, căci nicăieri printre ele nu vei găsi o astfel de împreunare, ci natura-și cunoaște hotarele sale! Voi însă, care săvârșiți acest păcat, ați făcut neamul nostru omenesc mai necinstit decât necuvântătoarele, căci îl batjocoriți prin asemenea fapte și vă batjocoriți și pe voi înșivă.”

Acest păcat este cu atât mai grav, cu cât el este „o boală molipsitoare”. Cu toate acestea, nimeni nu poate fi obligat să contracteze această boală, după cum nimeni nu poate obliga pe un bărbat, oricât l-ar amenința și i-ar porunci ca, schimbându-și natura, să nască un copil. Deci, „cei ce turbează după astfel de păcate, singuri își făuresc relele cele mai grozave”.

Pentru aceasta și osânda unora ca aceștia va fi și mai mare. „Chiar de nu ar fi gheena – spune Sfântul Ioan – și nici nu ne-ar fi amenințat (Dumnezeu) cu osânda, totuși acest fapt este mai groznic decât orice osândă. Dacă ei simt plăcere din aceasta, după cum zici, ei bine, atunci îmi spui mai mult de îngreuierea pedepsei lor. [...] Pe unii ca aceștia eu îi consider mai răi decât omorătorii de oameni, fiindcă e cu mult mai bine de a muri, decât a trăi defăimat astfel de lume. Omorătorul de oameni a despărțit sufletul de trup, iar aceștia, împreună cu trupul au pierdut și sufletul. Orice păcat mi-ai spune nu poate fi egal cu această îngrozitoare nelegiuire și, dacă cei ce pățimesc de această boală ar simți grozăvia faptului pe care-l săvârșesc, desigur că ar prefera o mie de morți, mai bine decât de a face asemenea fapte.”

Nu există pedeapsă atât de mare încât să poată acoperi grozăvia acestui păcat. Sfântul Ioan se întreabă: „Și de câte gheene sunt oare vrednici aceștia?”

Niciun păcat nu a fost atât de aspru pedepsit ca acesta de către Dumnezeu, încă din viața de aici. Sfântul Ioan este de

păreră că pedeapsa Sodomei a fost icoana celei a iadului pentru cei care nu cred în realitatea pedepselor de dincolo. Pe baza acestei experiențe din istoria umanității, el invită pe păcătoși să tragă singuri concluzia în legătură cu gravitatea păcatului: „Acum tu judecă singur cât de mare a fost păcatul lor, dacă Dumnezeu a fost silit să le arate gheena mai înainte de timp. Fiindcă mulți disprețuiau cuvintele și atunci ca și acum, de aceea Dumnezeu le-a arătat mai dinainte icoana gheenei și încă într-un mod unic în istoria omenirii. În adevăr, curios a fost norul acela care a plouat foc în loc de apă, dar și păcatul pe care ei îl săvârșiseră, adică pederastia, era în afară de legile firii, era contra naturii; a ars pământul acela, fiindcă și sufletele lor erau arse de acea poftă spurcată. De aceea și ploaia aceea nu numai că n-a deschis pânțelele pământului ca să-l facă de a da naștere roadelor, ci încă l-a făcut fără posibilitatea chiar de a primi semințele ce s-ar arunca în el. Astfel era și împreunarea bărbaților din Sodoma, căci și acea nelegiuire le făcuse trupurile lor mai netrebnice decât pământul cel ars al Sodomei.”

Bibliografie

Sfântul Ioan Gură de Aur, *Omilii la Epistola către Romani*, Omilia V, pp. 47-53.

PG LX, Omilia IV, pp. 417-420.

GRAVITATEA SODOMIEI ȘI A HOMOSEXUALITĂȚII⁵

de Preot Prof. Ilie Moldovan

Gravitatea sodomiei ca păcat de moarte

Am amintit, tinere, nu de puține ori în convorbirile noastre, că păcatul desfrânării, sub toate manifestările lui, e o abatere gravă de la planurile Creatorului. Un amestec nepermis și revoltător. Cine comite acest păcat calcă legile firii și acest lucru nu poate rămâne nepedepsit. Căci legea aceasta a fost dată pentru binele firii, iar cine o calcă se pedepsește pe sine însuși. Sub această perspectivă se cuvine să privim și păcatul homosexualității, împotrivirea față de legile firii de data aceasta fiind maximă. Mi-e chiar rușine să-ți descriu nelegiuirea acestui păcat, bărbatul preferând bărbat, iar nu femeie. Actul homosexual trebuie văzut drept o parodiare blesfemiatoare a liturghiei, o slujbă neagră malefică ce înmulțește răul în lume. Prin orice alt păcat de desfrânare, diavolul lucrează prin om ca printr-un instrument al său. Prin homosexualitate, mai mult, acționează ca printr-o slugă credincioasă. Căci această nelegiuire neagă până și realitatea bărbatului și a femeii, contestând astfel ordinea firească a lumii și, în același timp, ordinea ei spirituală. Mai presus de orice, acest păcat neagă adevărata iubire dintre bărbat și femeie, fenomenul divin care purifică natura umană și o ridică prin actul căsătoriei până la înălțimea unei taine sfinte. Cu alte cuvinte, tăgăduiește iubirea divină trăită într-o iubire umană. Iată cum diavolul încearcă să fure divinitatea lumii acesteia. Homosexualul, omul desfrânat care și-a trădat iubirea, este un individualist prin excelență, care nu urmărește decât

⁵ Extras din cartea *Adolescența – preludiv la poemul iubirii curate* de Preot Prof. Ilie Moldovan, Editura Renașterea, Cluj-Napoca, 2001.

satisfacerea unor plăceri impudice, ca și a unui egoism exacerbat, păcatul împotriva firii devenind, pentru el, unicul sens al existenței sale. Se poate considera un om liber, cum adesea se pretinde? Liber de sub legile Creatorului, dar rob înlănțuit al unei patimi care îl torturează profund, îl neliniștește și îl asuprește. Dacă ar fi sincer, ar recunoaște loial că atâta vreme cât își caută fericirea pe aceste căi cu totul nepermise, fără să vrea soarbe cu nebulie amărăciunile infernului. De aceea, nu poate călca atât de grav o lege a firii, fără să i se atragă atenția (VII B 11).

Sodomizarea, urmare a desfrâului generalizat din vremea noastră

Vorbind despre homosexualitate, ne referim la un păcat care, potrivit Sfintei Scripturi, cere o anumită pedeapsă, o sancțiune încă din viața aceasta. Și încă una groaznică. Să zicem că statul nu vine să pedepsească acest viciu, dar natura este mai severă aici ca orice alt judecător pământean. Din cauza desfrâului a nimicit potopul viața pe pământ și din cauza homosexualității, în special, a nimicit focul de pucioasă pe locuitorii Sodomei și Gomorei (de unde și denumirea păcatului, „sodomie”); iar în zilele noastre o pedeapsă și mai groaznică decât a apei și a focului este pierderea conștiinței păcatului în noua lume ce se profilează în viitor și pierderea sănătății trupești prin îmbolnăvire cu virusul HIV. În ce privește prima pierdere, este de remarcat faptul că homosexualul de astăzi a alungat din conștiința sa launtric ideea nefirescului vieții sale, în întunericul inconștientului, unde stăpânesc monștri. De aici și năzuința lui de a impune și altora stilul său de a fi, crearea unor structuri sociale proprii, constituite sub forma unor asociații ce organizează manifestări, congrese, asociații de tip satanist sau rock, cu scopul de a perpetua răul în societatea umană. Nedumerit poate de acest trist spectacol ce ți se deschide în fața ochilor, ai avea iarăși dreptul să te întrebi cum a devenit posibilă apariția acestui fenomen de masă în sânul civilizației contemporane? Nu în alt fel decât drept urmare a desfrâului generalizat în zilele noastre, păcat nespovedit și nepocăit. Unde

sunt în vremea noastră canoanele Sfinților Părinți? Cât despre pedeapsa îmbolnăviri cu virusul HIV, ți-am vorbit, cred, suficient într-o convorbire a noastră anterioară. Niciuna dintre pedepsele ce survin în urma săvârșirii păcatului nu au evidența aceea pe care o are SIDA. De aceea, te-aș îndemna să reții aceste cuvinte, pe care chiar aș voi să ți le fixez cu litere de foc în cugetul tău: O răzbunare groaznică îl poate lovi pe acela care cu viața sa nelegiuită pângărește frumusețea firii omenești! Sodomia poate să-ți ruineze conștiința, să-ți distrugă sănătatea și să te ducă în mormânt încă din fragedă vârstă. Deci, atenție! (VII B 15)

Mișcarea sodomistă, provocatoare de revoltă împotriva tradiției familiale creștine

Nu aș vrea să omit a-ți spune nici aceea că în străinătate activitatea activiștilor homosexuali din școală se conjugă cu a educatorilor de educație sexuală, despre care ți-am vorbit mai mult. Pe lângă intenția acestor activiști de a iniția pe elevi în practicile sodomiste, în cazul să reușesc, au planul de a-i porni la ură împotriva părinților, de a-i face să vadă în ei niște părinți bigoți, retrograzi, homofobi, precum și niște teroriști de dreapta, exploatănd din plin criza în care se găsesc adolescenții la vârsta lor. Un elev câștigat de ei va contesta valorile și chiar existența familiei sale. Rupându-se de propriul său cămin părintesc, chiar numai ca un homosexual în devenire, el nu va mai avea nici identitate personală, și nici una etnică, nu va ține de o tradiție și nu se va simți solidar cu nicio cultură. Activiștii despre care vorbim mai știu și cât de aproape sunt practicile onaniste de cele sodomiste, prin care nu se urmăresc decât satisfacțiile plăcerilor senzuale. Un alt punct din același program privește crearea în sufletul elevului a unei revolte împotriva tradiției familiale și a ordinii creștine a vieții, care condamnă, amândouă, starea păcătoasă în care ajunge să se complacă cel în cauză. În vederea realizării acestui deziderat, una și aceeași mișcare sodomistă caută să înregistreze pe adolescent într-un curent de opinie care susține că păcatul și răul nu există ca atare și că el nu rezidă decât în părerile oamenilor și, prin urmare,

oricând poate fi considerat o virtute sau chiar o stare de grație a lumii. Iată ce vrea să însemne pentru sodomism un adolescent: un om cu o gândire desfrântă, corupt și pervers, bun consumator de plăceri, ușor de condus, instabil din punct de vedere emoțional și intelectual, într-un cuvânt, lipsit de idealul și de moralitatea ce i-o conferă viața de familie (VII B 6).

HOMOSEXUALITATEA – „PATIMĂ DE NECINSTE”⁶

de Preot Prof. Dr. Sorin Cosma

Schimbarea structurilor economice, politice, sociale, culturale și, nu în ultimul rând, religioase în lume se datorează unor cauze istorice bine determinate, dar la rândul lor acestea reușesc să schimbe mentalitatea și apoi comportamentul moral-spiritual al omului.

Spre exemplificare, ne vom referi doar la un singur caz, și anume la homosexualitate. Dacă secole de-a rândul, sub influența creștină, homosexualitatea era considerată, după expresia Sfântului Apostol Pavel, *patimă de necinste*, de ocară sau de rușine și sancționată cu duritate de codul penal al țărilor civilizate ca un delict antisocial, acum însă a devenit liberalizată aproape în întreaga lume. Și nu numai că a intrat în literatură, în pictură, în muzică, în cinematografie, în arta fotografică și chiar în *politică*, făcându-i-se la toate nivelele multă publicitate... Dar, mai mult, își propune să „cucerească” chiar și Biserica. Propaganda homosexuală devine însă de-a dreptul scandalosă, ca un atac violent la adresa creștinului, atunci când autorul unui „Dicționar Gay”, recent apărut, include în paginile sale, fără niciun scrupul și fără niciun temei pertinent, ca victime ale aceste scârboase patimi, tocmai pe *Fiul lui Dumnezeu* și pe doi dintre corifeii Bisericii, pe *Fericitul Augustin*, cea mai reprezentativă figură patristică a Bisericii Apusene, și pe *Toma d'Aquino*, părintele scolasticii.

Dincolo de aceasta, rămâne însă real faptul că se poate vorbi, tot mai deschis și tot mai des, despre creștini

⁶ Preot Prof. Dr. Sorin Cosma, *Altarul Banatului*, anul XI (L), serie nouă, nr. 10-12, octombrie-decembrie 2000, pp. 143-152.

homosexuali și chiar de preoți și păstori având astfel de metehne morale. În același timp, i se cere Bisericii să binecuvânteze căsătoriile homosexuale, așa cum unele state europene le-au și legalizat. Se cere apoi chiar hirotonia homosexualilor, ceea ce, evident, nici nu se poate și nici nu se vrea... Remarcăm totuși în acest context apariția mai multor cărți care pledează cu hotărâre, de pe poziția creștină, în favoarea homosexualității. Și nu orice fel de nume semnează astfel de cărți. Unul dintre ei este Adrian Thatcher, directorul Centrului de Teologie și Educație Creștină de pe lângă Colegiul „Sfântul Marcu” și „Sfântul Ioan” din Plymouth, Marea Britanie. El a predat la aceste colegii un curs de doi ani despre: „Credința, sexul și zămisirea”, iar la cererea studenților a sintetizat ideile în cartea *Liberating sex („Descătușarea sexului”)*, cu bibliografia la zi. Cartea are pretenția să ofere „o perspectivă creștină asupra sexualității”, adică o viziune creștină modernă asupra uneia dintre cele mai controversate teme ale contemporaneității. Autorul propune în acest sens o „Teologie a sexualității”.

Noua viziune „creștină modernă” pe care și-o propune Adrian Thatcher este determinată de starea de criză socială cu care este confruntat creștinismul în actualitate. Astfel, în unele țări, persoanele singure formează jumătate din populația adultă. În S.U.A., 53% dintre femei sunt singure; 20% nu au fost căsătorite niciodată; iar 33% sunt divorțate sau văduve. Un raport elaborat de Alianța Evanghelică din Marea Britanie arată că 44% dintre bărbații sub 30 de ani, enoriași ai Bisericii Evanghelice, sunt singuri, iar singurătatea și îngrijorarea în privința vieții sexuale sunt sentimente pe care le trăiesc în mod obișnuit. Se pare că numărul persoanelor singure în rândul enoriașilor unei congregații variază între o treime și jumătate.

Se constată apoi că, după adolescență, 37% din populația bărbătească a avut contacte homosexuale, că 13% au fost mai mult homosexuali decât heterosexuali cel puțin trei ani între adolescență și momentul când au împlinit vârsta de 55 de ani, iar 4% au fost exclusiv homosexuali după încheierea

adolescenței. Alte cifre arată că cel puțin 50% dintre bărbații adulți se consideră predominant heterosexuali, cu experiență homosexuală accidentală; iar 37% sunt în esență heterosexuali, cu experiență homosexuală importantă. Pe lângă acestea, se constată că „atracția între persoane de același sex există, într-o oarecare măsură, la jumătate din întreaga populație”.

Apoi, *în problema divorțurilor*, se constată că în Anglia una din trei căsătorii contractate sfârșesc prin divorț. În S.U.A., situația este și mai alarmantă, cifra de divorț fiind una la doi.

O altă criză morală este *desfrâul*. Astfel, 70% din eșantionul de femei chestionate, care erau căsătorite de mai mult de 5 ani, aveau sau avuseseră relații sexuale în afară cadrului căsătoriei, deși majoritatea mai credeau încă în monogamie. O analiză recentă a adulterului în Anglia arată că un număr egal de femei căsătorite, ca și de bărbați, au relații extraconjugale și le prezintă că fiind „aventuri de o noapte” .

Toți cei amintiți ca având metehne morale sunt, din nefericire, creștini, chiar dacă și numai prin faptul că au fost botezați... Excomunicarea lor ar însemna renunțarea la eficiența mesajului evanghelic; iar o atitudine de indiferență față de ei ar însemna un abandon al misiunii și responsabilității pastorale a Bisericii. Acțiunea lor de reeducare va fi refuzată înainte de a fi pusă în aplicare, fiindcă o vor considera un atentat la libertatea lor... Autorul arată că singură soluție care rămâne aplicabilă constă în revizuirea concepțiilor tradiționale despre sex și sexualitate și propunerea unei viziuni creștine „moderne” a acestei probleme, prin crearea unei „Teologii a sexualității”. Iar pentru atingerea acestui obiectiv se pornește de la necesitatea liberalizării sexualității ca plăcere și scop al omului în lume, binecuvântat și întreținut de Dumnezeu. Astfel, dacă înainte Biserica proclama prin dascălii ei că scopul căsătoriei este nașterea de copii, se impune acum o reevaluare a teologiei, a moralei și a spiritualității creștine...

Dar marea greutate pe care încă de la început o întâmpină Adrian Thatcher în formularea unei „Teologii a sexualității” sunt cuvintele Sfântului Apostol Pavel, prin care consideră

homosexualitatea ca o *patimă de ocară*. „Debarasându-se” de caracterul inspirat al cuvintelor apostolice, autorul nostru îl consideră pe Sfântul Pavel tributar mentalității iudaice și adversar celei aparținând lumii păgâne, căreia i se adresează mesajul Evangheliei...

Încă de la început vom preciza că acest punct de plecare nu poate rezolva „teologia sexualității” (homosexualității), oricât de mult se străduiește autorul ei să-și „blindeze” speculațiile cu texte biblice sau cu alte adevăruri bibliografice. Se cuvine să arătăm că Sfântul Apostol Pavel nu transmite prin mesajul Evangheliei, propovăduită la toate neamurile, o anumită mentalitate iudaică, ci un mesaj divin, concretizat în porunca lui Dumnezeu: *să nu fii desfrânat*. Apoi Mântuitorul Însuși întărește în Evanghelia Sa duhul acestei porunci: „Ați auzit că s-a zis celor de demult: să nu desfrânezi. Iar eu zic că oricine caută la femeie spre a o pofti, a și desfrânat cu ea în inima sa” (Matei 5:27-28). Acesta este adevăratul mesaj al Evangheliei, care a schimbat mentalitatea și comportamentul lumii vechi prin încreștinare.

Mai presus de orice, pentru iudeii monoteiști, cunoscători ai voii și poruncii adevăratului Dumnezeu, desfrâul era un păcat. E firesc apoi ca, într-un sat teocratic, acest păcat, considerat delict antisocial, să fie aspru pedepsit. În acest context, homosexualitatea era considerată ca o întinăciune în fața lui Dumnezeu, atrăgând blestemul Lui, asemenea împreunării cu dobitoacele (Leviticul 18, 22-23), fiind pedepsită cu moartea (Leviticul 20, 13-16). Atât de mare urăciune era acest păcat în fața lui Dumnezeu, încât locuitorii cetăților Sodoma și Gomora au fost osândiți cu pieirea, „slobozind peste ei Dumnezeu ploaie de pucioasă și foc din cer” (Facerea 19, 24). De aici și numele păcatului de „sodomie”, după numele cetății distruse.

Cu totul altfel era privită homosexualitatea în lumea păgână înaintea venirii Mântuitorului în lume.

Homosexualitatea nu era socotită păcat, fiindcă evlavia păgână avea un caracter normal și exclusiv cultic. Mai mult decât atât, erau cazuri când desfrâul era ridicat la rangul de cult,

ierodulele (cele sfințite) depunând costul desfrâului în vistieria templului... Nu se exercită niciun efect punitiv din partea statului, fiindcă nu erau elaborate legi anume privind perversiunea sexuală. Istoricii îi citează chiar și pe unii împărați și conducători de armate având astfel de metehne. În astfel de situații, homosexualitatea, în mentalitatea celor vechi, era considerată un mod de exprimare a naturii umane, asemenea heterosexualității. Se puneau în discuție modurile ei de exercitare, fiind condamnate doar abuzurile și violurile la adresa copiilor. Pe de altă parte, pederastia putea fi privită și altfel în antichitatea precreștină, și anume în înțelesul legat de educația copilului. În acest sens, nu va trebui să ne mire faptul că un cercetător specialist de largă recunoaștere internațională, Henri-Ireneee Marrou, pune semnul egalității între „paideia” (educație) și „paiderasteia” (iubirea față de copii), indiferent dacă cuprindea sau nu senzualitatea. Relația dintre *erast* (educator) și *eromet* (cel de educat = copilul) se baza în fond pe iubirea prietenoasă, bărbătească (virilă) dintre ei, asemenea iubirii dintre frațele mai mare și cel mai mic... De aceea, Marrou conchide că paideia pederastică nu avea un caracter trivial și vulgar, coresponzător dezvățului sexual, ci scopul ei final era cultivarea virtuții: „Prea adesea Erosul grec este descris ca o simplă aspirație a sufletului... de dorință, spre ceea ce-i lipsește; din partea celui care iubește, erosul participa totuși la *arete* (virtute) prin această dorință de înnobilare, de dăruire de sine, prin această nuanță – pentru a spune totul – de paternitate spirituală.” Acest sentiment, atât de minuțios analizat de Platon („Symposion”, 206 b-e; 209 b-e) se clarifică, spune Marrou, în lumina unei analize freudiene: este evident institutul normal al generării, dorința pasională de a se perpetua într-o ființă asemănătoare sieși, dorință care, frustrată de inversiune, deviază și se defulează pe acest plan pedagogic. Educația transmisă de un *erast* apare ca un substituit, ca un derizoriu *Ersatz* al zămislirii: obiectul iubirii (pederastice) este acela de a procura și de a da naștere într-un frumos (Platon, *Symposion*, 206 e).

Vom reveni însă la homosexualitate ca „patimă de necinste”, spre a arăta că nici înțelepții antici ai Eladei și Romei nu o considerau astfel, ci îi aplicau timbrul naturii umane, pe care tindeau mereu să o aducă la perfecțiune, fără ca pederastia să-i incomodeze cu ceva.

Este prea bine cunoscut faptul că deviza vechilor înțelepți este de *a-ți trăi viața conform naturii*. Unii au venit cu precizarea că *naturalia non sunt turpia* (ceea ce este natural, nu este rușinos). Aceștia erau cinicii (de la Kynos = câine, fiindcă aveau ca emblemă un câine). Întemeietorul școlii cinice a fost Antisthene (435-37 î.Hr.). Era discipolul lui Socrate. Disprețuind bogățiile și convențiile sociale, propovăduia necesitatea trăirii conform naturii. Acești filosofi duceau o viață austeră, reducând nevoile la strictul necesar. Mai târziu celebra lor deviză a fost compromisă, cinici fiind socotiți cei care manifestă dispreț față de orice normă morală, motivând lubricele lor pasiuni instinctive prin aceea că nu este rușinos nimic din ceea ce aparține naturii...

În altă ordine de idei, sub aspect religios-moral ne putem explica, fără prea mare greutate, apariția desfrâului căzut în homosexualitate, dacă vom reflecta puțin asupra confuziei create în ființa omului căzut în păcat.

Putem constata încă dintru început că, având mintea întunecată de păcat, omul fascinat de fenomenul de însămânțare și rodire, prin neîntrerupta reîntoarcere a naturii spre viață, a început să o sacralizeze, închinându-i un cult cu ritualuri, servari, tradiții, interpretări simbolice etc., pământul devenind „*Gea mater*” care primește sămânța lui Uranos și rodește viața... Culesul recoltelor era un prilej de bucurie, care devenise o sărbătoare a belșugului la multe dintre religiile antice. Când însă cultul sacru al fecundității s-a transformat într-un cult erotic ce însoțește fecunditatea, a apărut tulburătoarea decadentă a religiei, cu serbări orgiace, cu dansuri lascive, cu mese îmbuibate și beții destrăbălate, ce se opreau de multe ori în „vomitorium”. S-a dezvoltat chiar o adevărată mitologie sexual-erotică... Apoi, de-a lungul vremii, viața particulară și publică a devenit arena

declanșărilor sexuale, pervertind conștiințele, destrămând familiile, făcând victime morale și fizice, detronând capete încoronate și schimbând chiar mersul istoriei... Dar văpaia desfrâului nu a putut fi stinsă din sufletele oamenilor. S-au văzut oameni dibaci în luptă și plini de vitejie, care au învins și supus popoare, dar nu au putut învinge fiara din ei înșiși... În același timp, plăcerea instinctivă liberalizându-se fără nicio opreliște, căzând de sub instanța rațiunii sănatoase și a conștiinței curate, s-a degradat în animalitate morbidă, ca o deviere de la scopul și menirea ei, dintre care homosexualitatea a devenit oarecum la ordinea zilei.

Venirea Mântuitorului în lume, ca izbăvitor al firii căzute în păcat, aduce o nouă învățătură asupra modului în care trebuie să ne desăvârșim natura și viața. El ne spune: „Fiți desăvârșiți precum și Tatăl vostru care este în ceruri este desăvârșit” (Matei 5, 48). Prin aceste cuvinte Mântuitorul ne îndreaptă privirile spre sfințenia lui Dumnezeu, la care se ajunge prin asemănarea cu El. Astfel spus, dacă vreți să vă desăvârșiți natura, străduiți-vă să dobândiți sfințenia Părintelui ceresc, împărțându-vă din natura Lui divină, fiindcă sunteți fiii Lui.

Necunoscând păcatul, înțelepții vechi nu au înțeles ce înseamnă natura căzută odată cu apariția patimilor, prin dereglarea instinctelor ce nu-și mai îndeplinesc menirea. Ei nu înțelegeau apoi nici necesitatea desăvârșirii naturii prin participare la viața adevăratului Dumnezeu, pe care de altfel nici nu-L cunoșteau. Această înstrăinare de Dumnezeu i-a menținut în orbecăirea căutării desăvârșirii unei naturi în fond bolnavă, ce nu putea fi desăvârșită înainte de a fi însănătoșită...

Înțelepții nu au intuit totdeauna faptul că, așa cum în natura macrocosmosului pot exista abateri care, căzând de sub controlul legilor fizice, aduc dezordinea, tot astfel și în natura microcosmosului pot exista norme ale ordinii care, dacă nu sunt respectate, natura însăși se va perverti, în loc să se desăvârșească...

Însănătoșirea și desăvârșirea naturii umane o va face Dumnezeu Însuși, Creatorul ei, prin venirea Fiului Său în lume.

Prin jertfa Sa, ștergând păcatul din firea omenească, Mântuitorul îi împărtășește viața divină sau sfințenia lui Dumnezeu. Ne lasă însă pe noi ca, în mod liber, să participăm la natura Sa umană și îndumnezeită, pentru a ne împărtăși de sfințenia Lui. Fiind act liber de participare și de devenire asemenea lui Dumnezeu, se impune și strădania noastră neconținută, de a ne elibera de păcat și a crește mereu în virtute, ca o împlinire a voii lui Dumnezeu, „care este sfințenia voastră; și să vă feriți de desfrânare, să știe fiecare din voi a-și stăpâni vasul său în sfințenie și cinste, nu în patima poftei ca păgânii, care nu cunosc pe Dumnezeu” (I Tesaloniceni 4, 3-5).

Noua învățătură creștină a sfințeniei vieții prin ferirea de desfrânare a fost primită cu multă repeziciune de sufletele oamenilor dornici de mântuire, încât chipul lumii s-a schimbat. O contribuție importantă la adâncirea acestei schimbări a adus-o Sfântul Apostol Pavel. Propovăduind Evanghelia „la toată făptura”, el insistă asupra faptului că „chipul lumii trece”, iar „cei căsătoriți să fie ca cei necăsătoriți”; și „cel ce se căsătorește face bine, iar cel ce nu se căsătorește face și mai bine” (I Corinteni 7, 29-35). Cât despre „desfrâu și orice necurăție sau lăcomie nici să se pomenească între voi, așa cum se cuvine sfinților... căci aceasta să o știți că niciun desfrânat sau necurat... nu are moștenire în împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu... ca fii ai luminii să umblați – căci roada Duhului este în toată bunătatea și dreptatea și adevărul” (Efeseni 5, 3-9).

În felul acesta, noua mentalitate a oamenilor deveniți prin Hristos fiii lui Dumnezeu aduce în lume viața de sfințenie. Creștinii, împărtășindu-se de viața lui Hristos, devin imitatorii Lui, încât numărul celor ce preferau castitatea și fecioria creștea din ce în ce mai mult. Entuziasmul lor era atât de mare, încât interpretând greșit îndemnul Mântuitorului de a se face „fameni pentru împărăția lui Dumnezeu” (Matei 19, 12), se castrau. Nu este vorba numai de cel mai mare interpret scripturistic al Răsăritului Creștin, Origen, ci și de mulți alți necunoscuți. Faptul că legislația bisericească încă de timpuriu a pedepsit cu caterisirea pe preoții care se castrau sau cu afurisirea timp de trei

ani pe laici, socotindu-i ca invidioși asupra propriei lor vieți, dovedește pe deplin acest fapt (vezi canoanele 21, 22, 23, 24 apostolice).

Desigur, entuziasmul pentru viața feciorelnică a fost întreținut și a crescut, în mare parte, și datorită apologiei pe care i-o făceau cuvântările și scrierile părinților, care se bucurau de mare autoritate duhovnicească printre creștini. Faptul că în două Sinoade locale (*Ancira*, 306 și *Elvira*, 309) s-a impus celibatul preoților, aceasta devenind o problemă efervescentă, discutată apoi în contradictoriu la primul Sinod ecumenic, dovedește cât de mult prețuiau primii creștini castitatea. Lucrurile au primit și o turnură negativă, în sensul că s-a ajuns în situația de a fi defăimată căsătoria, încât Biserica s-a văzut din nou nevoită să dea legi pentru combaterea acestor exagerări. Fiindcă un eretic, pe nume Eustațiu, considera căsătoria ca pe o născocire diavolească, Biserica a stabilit la cel de-al treilea Sinod local de la Gangra că „dacă cineva ar defăima nunta și pe cea ce se culcă cu bărbatul său, credincioasă fiind și evlavioasă, să fie anatema” (canonul 1); „Dacă cineva dintre cei ce trăiesc în feciorie pentru Domnul și-și bate joc de cei căsătoriți, să fie anatema” (canonul 10).

Pe de altă parte, firea omenească, deși este înnoită prin har, purtând rănilor păcatului, primește de multe ori în viața pământească replicile venite din firea cea veche, aflată sub zodia concupiscentei. Astfel, dacă unii creștini, ducând lupta cea bună a virtuții, aveau o viață de sfințenie asemenea îngerilor, alții în schimb cădeau în cele mai de ocară patimi, precum sodomia și împreunarea cu dobitoacele... Simplul fapt că Biserica s-a văzut nevoită să sancționeze cu severitate aceste păcate săvârșite de fii săi înseamnă că ele au existat în viața lor (vezi canonul 16 *Ancira*; canoanele 7, 62, 63 ale Sfântului Vasile cel Mare; canoanele 29, 58 ale Sfântului Grigorie de Nissa; canonul 29 al Sfântului Nichifor Mărturisitorul).

Odată cu formarea statelor creștine, legislația acestora a menținut secole de-a rândul homosexualitatea ca un delict antisocial, pedepsit cu asprime.

Chiar și morala proletară a secolului XX, deși antireligioasă și mai ales anticreștină, pentru a crea înregimentarea colectivă a oamenilor, a menținut homosexualitatea sub incidența codului penal.

Dar mentalitatea occidentală a început să se schimbe odată cu apariția *Renășterii* și a *Umanismului*, când a apărut interesul pentru cultura clasică uitată și când secularismul, ce se va stabili tot mai mult, va pune în centrul preocupărilor omul, începând să se dezvolte cultura națională, artele, știința, relațiile sociale etc. Pe acest fundal va apare *Reforma*, ca o eliberare a gândirii și comportamentului uman pe plan religios, apoi *Iluminismul* secolului XVIII și *Revoluția burgheză din Franța*, prin întemeierea primei formațiuni comuniste anticreștine, care au dat grele lovituri Bisericii dominante în Evul Mediu. În această conjunctură a putut Friedrich Nietzsche proclama moartea lui Dumnezeu și afirmarea moralei instinctiv biologizante neopagâne, prin anularea noțiunii de păcat și negarea valorilor creștine. Iar mai târziu, psihiatrul Sigmund Freud, prin psihanaliză, va deschide hemoragia pornografiei, ce nu mai poate fi stăvilită. Pe fondul acestui ateism biologizant neopagân, preocupările sexuale intră în cultură, literatură, artă, știință, iar odată cu proclamarea drepturilor omului, acestea se liberalizează tot mai mult, ducând ființa umană spre o animalitate dură și la un libertinaj anarhic, încât legile caută disperat să stabilească ordinea socială, asemenea vizitiului care, scăpând frânele din mână, scapă de sub control caii și căruța...

În aceste împrejurări istorice, culturale, sociale și politice ne putem explica apariția homosexualității odată cu afirmarea tot mai accentuată a neopăgânismului biologizant-instinctiv. Se derulează în fața ochilor noștri întreg cortegiul de imoralitate pe care îl dezlănțuie, pe „firma drepturilor omului”, homosexualitatea în lume, încât nu mai necesită niciun comentariu... Putem preciza totuși că s-a căutat chiar o motivație științifică a homosexualității, pentru a-i susține necesitatea. Astfel, se apreciază că homosexualitatea ar avea trei tipuri principale de explicație: psihanalitică, biologică și socială.

1. Potrivit lui Sigmund Freud, părintele psihanalizei, homosexualitatea apare atunci când un băiat nu reușește să „transfere atracție heterosexuală a libidoului său de la mama lui la altă femeie naturală”, poate din cauza forței pe care o exercită acea atracție sau din cauza orientării ei greșite, care ar putea fi cauzată de mediu... Există apoi teoria fobiei, potrivit căreia mama, în timpul „sindromului de sarcină”, a simțit sentimentul de teamă de a fi abandonată de soțul ei sau incapacitatea soțului de a fi alături de ea în această perioadă, și astfel mama transferă copilului traumatismul pe care-l suferă.

2. Potrivit *explicației biologice*, bărbații homosexuali au un exces de estrogen, hormon propriu femeilor; iar femeile lesbiene, un exces de androgen, hormon bărbătesc. Aceste explicații biologice se referă la cantitatea relativă de testosteron existentă în perioadele vitale pentru dezvoltarea creierului fătului și care imprimă copilului ce urmează să se nască o orientare masculină sau feminină, dar nu totdeauna în concordanță cu sexul genetic al fătului. Se spune că bărbații homosexuali au „comisura anterioară”, fascicol de nervi care leagă lobul stâng și lobul drept al creierului, mai mare decât bărbații heterosexuali. În schimb ei au „nucleul interstițial”, un fascicol de nervi din hipotalamus, mai mic decât bărbații heterosexuali. Alte studii sugerează o puternică influență genetică. Astfel, 52 la sută din frații gemeni identici sunt homosexuali; 22 la sută din frații gemeni neidentici, și doar 11 la sută în cazul fraților adoptivi.

3. Sub aspectul *explicației sociale* se arată că homosexualitatea este o „funcție a adaptării determinată de selecția naturală”. Alții spun că e pur și simplu o „construcție socială”, adică o idee inventată la sfârșitul secolului al XVIII-lea și în secolul al XIX-lea, la început de comunitatea medicală, în așa fel încât medicii și categoriile profesionale să-și poată asuma controlul asupra unui anumit segment al societății, care mai înainte era controlat de Biserică și de tribunale.

După cum vedem, trei teorii, independente una de alta, caută în mod diferit să explice unul și același fenomen. Fiecare dintre ele caută să pătrundă în taina de nepătruns a sufletului

omenesc, pentru a face lumină ca într-o peșteră întunecată fără ieșiri... Oricare dintre ele are pretenția că poate fi acceptată în aceeași măsură în care, la o analiză serioasă, poate fi și respinsă.

Mult mai plauzibilă este învățătura creștină despre natura căzută, care poartă în sine rănila păcatului. Așa cum în natura din jurul nostru s-au produs dezordini care îi tulbură viața, tot astfel și în natura omului, atât biologică, cât și spirituală, și-au făcut apariția tot felul de contradicții care-i macină existența. Referindu-se la neamurile care „au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și au cinstit făptura și i-au slujit ei în locul Creatorului”, Sfântul Apostol Pavel arată că „pentru aceea i-a și lăsat Dumnezeu în patimi de ocară, căci și femeile lor și-au schimbat rânduiala firească... la fel și bărbații, s-au aprins în pofta lor unul către altul... Și precum ei n-au reușit să aibă pe Dumnezeu în conștiință, așa i-a lăsat Dumnezeu pe ei cu mintea neîncercată ca să facă cele ce nu se cade...” (Romani 1:25-27). Părinții Bisericii au arătat, de asemenea, că odată cu apariția afectelor s-au dereglat și instinctele, încât plăcerea, de pildă, în loc să fie mijlocul prin care se exercită instinctul, se transformă în scop, și astfel funcția spirituală a omului se întunecă și cade în animalitate sau chiar mai prejos... Mintea, ca lumină a sufletului, se transformă, sub dominația instinctelor oarbe, în instrumentul de motivație și iscodire a noilor și variatelor forme de dezvoltare a patimilor înrobitoare. Este ceea ce Sfântul Apostol Pavel numea „mintea cărnii” (Coloseni 2, 18).

Pentru a arăta că *homosexualitatea* este *patimă*, așa cum o numește Apostolul, vom indica, prin similitudine, că *patimile* reprezintă o *patologie organică și sufletească a principalelor instincte omenești: de apărare-atac, alimentară (de nutriție), de reproducere și social*. Așa, în instinctul de apărare-atac apare ce este cunoscut sub numele de „killer instinct”, ca formă violentă de manifestare a unei dorințe pe care noi o numim bizară, fiindcă creează un permanent pericol social. Aceasta transformă societatea omenească în junglă, făcând ca omul să se manifeste asemenea unui animal feros, ce nu cunoaște regulile comportamentului față de alții. Există, apoi, în viața spirituală a omului

predispoziția cleptomaniei. Aceasta devine pasiune, dominantă a vieții, necesitate de comportament ce se timbrează cu stigmatul lui „moral insanity”, adică imbecilitatea conștiinței morale, care face confuzia între bine și rău, neputând astfel să-și îndeplinească menirea. Există apoi, în cadrul instinctului alimentar, forme degradante, precum bulimia și eclimia, ca forme devorante ale lăcomiei după mâncare, sau anorexia, ca lipsă a poftei de mâncare, ca un simptom maladiv al fiziologiei umane. La fel există și o insașietate după bunurile materiale, încât omul își pierde echilibrul necesarului și degenerază fie în destrăbălări, fie în zgârcenii, devenind chiar ridicol în comportament, asemenea lui Harpagon sau lui Hagi Tudose, din cunoscutele piese cosmice. În ce privește instinctul de reproducere, discuțiile primesc un caracter de profuzime. Dacă celelalte forme instinctive întrețin și protejează viața, instinctul de reproducere are viața în sine și o transmite mai departe. De aceea, impulsul care îl susține nu este simplă plăcere, ci și iubirea (*eros*), indicând o angajare integrală a sufletului omenesc ca libertate, conștiință și afecțiune. Iar când acest instinct, care transmite odată cu viața și informația genetică a speciei și persoanei umane, este exercitat fără rânduiala care conduce la atingerea scopului sau și a menirii omului de a trăi în urmași, putem spune că pe bună dreptate remarca Nicolae Păulescu că *patima reprezintă o dereglare a instinctelor omenestii*: „Patima nu e altceva decât căutarea exclusivă a plăcerii ce rezultă din satisfacerea unei trebuințe instinctive deviate (adică al cărei scop natural este ignorat, neînțeles sau chiar – nu de puține ori – dinadins relativizat).”

La capătul acestui periplu putem spune că suntem de acord cu Sfântul Apostol Pavel, considerând homosexualitatea o *patimă*, fiindcă reprezintă o deviere a instinctului de reproducere de la scopul sau.

Să vedem dacă este *patimă de necinste*.

Răspunsul afirmativ este motivat de faptul că reprezintă o aberație de la ordinea firească, coborându-l pe om sub condiția animalică...

Este patimă de necinste și prin modul violent, grotesc și scârbos în care este practică de cele mai multe ori, producând dezordini sociale și trezind o adevărată repulsie din partea celor ce nu o acceptă.

În sfârșit, homosexualitatea reprezintă un eșec moral și existențial, prin pierderea omenirii omului de a se împlini pe sine însuși prin urmași. În actul creației Dumnezeu a dat viață bărbatului și femeii, imprimându-le menirea de a fi „un singur trup”, în scopul perpetuării neamului omesc. În fața acestei realități evidente, homosexualitatea reprezintă un abuz sălbatic, o aberație lipsită de finalitate; un eșec al instinctului de conservare a speciei umane.

Cu toate acestea, Biserica nu-i poate abandona, nici părăsi pe acești oameni, dintre care majoritatea sunt, cel puțin prin botez, dacă nu din convingere, fiii ei. Deviza creștină este: „Urăște păcatul, dar iubește pe păcătos!” Hristos a venit să caute pe fiul risipitor și oaia cea pierdută, precum și să vindece pe cel bolnav, fiindcă cei bolnavi au nevoie de doctor... Este adevărat că la început Biserica acorda sancțiuni grele pentru astfel de păcate. Va trebui acum *mai mult să-i înțelegem pe oameni, în loc să-i judecăm cu asprime pentru faptele lor*. Cu tot păcatul care îi stăpânește, se cuvine ca Biserica să și-i apropie, pentru a le oferi harul tămăduitor. Se cuvine, mai mult ca oricând, să aplicăm cu încredere *pedagogia divină a recuperării celor păcătoși, îndepărtați de Biserică*, căzuți pradă plăcerilor și patimilor care îi stăpânesc... Căci, pe drept cuvânt sublinia marele om de știință creștin Nicolae Păulescu, că „din admirabila desfășurare a actelor instinctive omul este înclinat să remarce și să rețină senzațiile plăcute care însoțesc îndeplinirea actelor respective. Și, în loc de a se înălța până la scopul instinctului, el nu mai urmărește decât plăcerea devenită unica țintă a activității sale.” Dar abordarea cu optimism a apropierii și îndepărtării omului păcătos este motivată de faptul că, spre deosebire de animale, *„omul are facultatea de a transforma instinctele în acte voluntare; cu alte cuvinte,*

singur omul are posibilitatea de a cunoaște scopul trebuințelor instinctive și a delibera asupra mijloacelor și momentelor oportune satisfacerii lor”.

În același timp, aprinderea necontrolată a patimii poate fi temperată, stăpânită și îndepărtată prin puterea conștiinței, care are un rol esențial de înfrânare, umanizând pornirile inconștiente. Un om de știință arăta că „a te putea stăpâni este o dovadă de maturitate a sistemului nervos, un exemplu de model cum activitatea perfecționată a scoarței cerebrale poate domina funcțiile elementare ale centrilor inferiori. Funcția de înfrânare sau de inhibiție a reflexelor simple... va atinge un grad înalt, ea transformându-se într-o adevărată trăsătură de caracter, într-o capacitate de stăpânire, care constă în a-și putea înfrâna unele reflexe, de a le domina cu rațiunea.”

La acestea adăugăm ca mijloace esențiale de educare a firii căzute și tiranizate de aprinderea necontrolată a plăcerii, puterea de convertire a rugăciunii, a Cuvântului lui Dumnezeu și a harului Sfințelor Taine. Părinții Bisericii arată că acestea poartă în sine *conversio amoris*, adică transformarea iubirii egocentrice, sălbatică și animalică, în *iubire neprihănită față de Dumnezeu*. Revărsându-se în suflet iubirea lui Dumnezeu, instinctul este pus sub instanța conștiinței, încât nesăbuita poftă se poate preface într-un dor spiritual după cele dumnezeiești, iar plăcerea oarbă poate fi luminată de bucuria curată a conlucrării de bunăvoie a minții cu darurile lui Dumnezeu.

Conchidem că homosexualitatea este într-adevăr o patimă de necinste, dar cei ce o practică pot fi recuperați ca fii ai Bisericii, pentru împărăția lui Dumnezeu.

DESPRE HOMOSEXUALITATE⁷

de Preotul Constantin Bălăucă

Sfânta Scriptură ne relatează că, în vremea lui Lot, Dumnezeu a ars cu foc și pucioasă două cetăți: Sodoma și Gomora. Le-a șters definitiv de pe fața pământului, aceasta petrecându-se doar o singură dată în istoria mântuirii. Nicio altă cetate nu a mai fost pedepsită în același mod. Disparația lor a fost strict legată de prezența în acele cetăți a unui greu păcat, acela al homosexualității, păcat care caracteriza pe toți locuitorii celor două cetăți, „de la tânăr până la bătrân” (Facerea 19, 4).

Homosexualitate – perversiune sexuală care constă în atracția sexuală față de indivizi de același sex; pederastie, inversiune sexuală, învertire sexuală (def. din DEX 1998).

Creștinii nu sunt chemați să judece oamenii, ci să se judece pe ei înșiși și să (se) ajute pe ceilalți ca să scape de acele stări de păcătoșenie care îmbolnăvesc și slăbesc pacea și buna rânduială a fiecărui om în parte și a lumii întregi în totalitate. Această atitudine este determinată de faptul că orice creștin este conștient că păcatul este o destabilizare a relației cu Dumnezeu, o alterare a ordinii divino-umane în Biserica lui Hristos, în lume. Din acest motiv „dușmănia” noastră este îndreptată împotriva păcatului (dornică de descoperirea izvorului răului și de anihilare a activității acestuia în și prin oameni), și nicidecum împotriva omului care greșește sau păcătuiește. Noi, creștinii, știm că Tatăl „toată judecata a dat-o Fiului” (Ioan 5, 22) și de aceea, înainte de a ne erija în vajnici judecători ai oamenilor (uneori, datorită excesului de zel, uzurpăm judecata și dreptatea Sfintei Treimi), ne străduim să identificăm și să ajutăm la extirparea răului, care capătă chip și concretețe în lume prin oameni. În felul acesta, recuperăm pentru noi sensul întrupării Mântuitorului nostru

⁷ Extras din *Vestitorul Ortodoxiei*, nr. 320-321.

Iisus Hristos, care a venit să vindece, să lumineze, să îndrepte, să mântuiască. Bucuria noastră, ca „fii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1, 12; I Ioan 3, 1) și „prieteni ai Săi” (cf. Ioan 15, 14) se împlinesc atunci când oamenii își recâștigă libertatea, demnitatea și fericirea de a trăi după darul lui Dumnezeu. Creștinul adevărat nu se bucură nici măcar de suferința aceluia pe care îl socotește chiar cel mai mare dușman al său. Creștinul autentic nu se lasă pătruns de sensul și măsura unei dreptăți pur umane, fie aceasta logică, coerentă și imediată: logica Crucii, chiar dacă este nebulie în fața lumii (cf. I Corinteni 1, 18), este singura cale pe care omul lui Dumnezeu dorește să o parcurgă, pentru că știe că aceasta presupune, eventual, suferința lui spre purificarea necesară vederii și dobândirii Învierii de după Răstignire. Hristos a iertat inclusiv pe cei care L-au batjocorit sau L-au răstignit. Credem în Adevărul Său descoperit nouă și voim să mergem liberi și conștienți pe această Cale, atenți la ceea ce se petrece cu noi, cu sufletele noastre și mai apoi privitori și la păcatele altora, care pot să ne strice rânduiala vieții. Este de la sine înțeles că nu putem să ne aplecăm spre a cauta pietre de lapidat până ce nu am depietrificat sufletele noastre, până ce nu am dat puțință Duhului Sfânt să lărgească inimile noastre, încât să încapă în atenția dragostei noastre atât Dumnezeu, cât și lumea întreagă.

Noi nu vrem să-i judecăm definitiv pe homosexuali. Dumnezeu va face când va voi El toate cele de trebuință lumii Sale. Vrem ca noi, prin aprofundarea resorturilor acestui râu, să ne păzim de cădere și să-i ajutăm pe homosexuali, atât cât este cu puțință, să înțeleagă că drumul pe care au apucat este unul care sfârșește în foc: nu neapărat în cel material cât, cu siguranță, în cel spiritual, duhovnicesc, veșnic.

Homosexualitatea nu este o degenerare genetică, așa cum încearcă unii să acrediteze această teză, încercând să justifice păcatul prin mecanicitatea genetică și să deculpabilizeze pe cei atrași de dosnicii sexuale. Homosexualitatea se dobândește, în general, în mod voluntar (fie această voință este rezultatul unei decizii interioare sau al influenței factorilor externi, care duc la

acceptare). „Cauzalitatea” trebuie căutată în condițiile de creștere și educare a celor care devin, treptat, homosexuali și în consimțământul ulterior, exprimat după ce fiecare își dă seama de ceea ce se petrece cu el. Nivelul cultural, moralitatea familiei și a locului viețuirii, prezența sau nu a unei educații atente și active în familie, în biserică, în școală și în societate, prezența sau nu a dragostei și responsabilității părinților în creșterea copiilor, activitățile ludice, calitatea imaginilor și a textelor mass-mediațice, violențele sexuale sau experiențele sexuale din copilărie, active sau pasive etc. sunt realități care determină creșterea și maturizarea sexuală a fiecărui individ în parte.

Aproape toți homosexualii experimentează momentul muștrării de conștiință: unii dintre aceștia cel puțin o dată în viața lor, alții chiar în permanență, își dau seama de mizeria acestui tip de sexualitate (masculină sau feminină), înțeleg anormalitatea alegerii făcute, pricep că manifestarea lor este una împotriva naturii, că acționează împotriva legilor și sensului însuși din creație. Își dau seama că „stilul” lor de viață, dacă prin extensiune ar deveni „stilul majoritar” în lume, ar duce în mod inerent la dispariția acestei lumi prin autoagresiune asupra vieții. Faptul că mulți dintre ei încearcă să obțină în diferite țări ale lumii legi pe seama cărora să se poată căsători și/sau să poată adopta copii în mod legal, denotă că sunt conștienți de pierderea vinovată a două valori fundamentale: familia și procreația. Multora dintre ei, acolo unde conștiința socială și legea le-o permite, nu le place doar să „conviețuiască”. Vor să fie considerați o „familie”, cu toate efectele acesteia, pentru că legea nescrisă din inimă (darul fințial al lui Dumnezeu) îi cheamă la ordinea divină îndreptată spre fericirea omului (chiar dacă ei încearcă să justifice aceasta prin aceea că, fiind căsătoriți legal, nu se mai simt psihologic „marginalizați”). De asemenea, trăind împreună, constată ei înșiși că viața și dragostea, când se întâlnesc, vor să se exprime, dând viață unei alte făpturi care să perpetueze aceste valori veșnice. Evident, ei nu pot naște, nu pot dărui lumii viață, ci moarte și, în consecință, recurg la cererea insistentă a unei legiferări care să înlesnească înfierea

sau, mai nou, cum se petrece deja în unele țări, nașterea in vitro cu închirierea pântecului unei femei (contra cost sau nu) sau clonarea unui copil. Închipuiți-vă ce experiență ar putea avea acești copii în „familia” unde ar descoperi că mama și tată sunt două cuvinte lipsite de sens, că „mama” este un bărbat (și, prin urmare, nu poate fi mamă) iar „tatăl” este unul care nu vrea să fie în mod natural tată, pentru că nu crede în valorile care îi pot aduce apelativul și fericirea de un autentic tată. Bieții copii...

Lucrurile sunt incomparabil mai grave când atrași de păcatul sodomiei sunt unii dintre creștini. Pentru aceștia nu ar exista decât două posibilități: reconvertirea la Crezul creștin și la reafirmarea modului de viață natural, divino-uman, înscris în firea omului, sau lepădarea în mod public de Dumnezeu și de Biserică și, în consecință, autoexcluderea din sânul comunității creștine. Aut, aut: tertium non datur. Creștinul care a căzut în păcatul homosexualității știe că Dumnezeu îl așteaptă să se întoarcă, îi întinde permanent o Mână, în care stă mai puțin bățul și mai mult harul, binecuvântarea, spre restaurare întru Hristos. El știe că această experiență întunecată trebuie să-i fie moment de răscruce, de criză, de autojudecare înainte de Înfricoșata Judecată a lui Hristos. El poate să-și dea seama că dosniciile sexuale, care nu țin cont de sensul chipului lui Dumnezeu, îl apropie și îl fac să se asemene cu chipul Prințului lumii care zace în cel rău (cf. I Ioan 5, 19).

Creștinul care a poposit prin odăile cetăților pierzaniei este chemat să-și dea seama de mutismul acelei lumi homosexuale, de lipsa de dialog cu viața, cu adevărata dragoste cu persoana umană. Acest creștin poate să înțeleagă că experiența homosexuală nu are nimic de a face cu dragostea, ci doar cu împlinirea plină de lașitate și de egoism a pornirilor sexuale: actul sexual între doi de același sex nu are nimic din dăruirea dragostei creative și nu poate duce la nașterea de prunci care să „tulbure” și să „complice” în mod fericit viața lor. Poate acest creștin să vadă că viața sexuală fără de copii umple lumea de nonsens. Rostul lumii se vede în surâsul și în lumina ochilor copiilor, care au simțit, înainte de a pricepe, că părinții lor i-au

născut cu adevărat din împărtășirea reciprocă a dragostei responsabile.

Pentru creștinul căzut, o viață homosexuală, trăită doar pentru plăceri materiale și trupești, este o viață care vine în contradicție totală cu viața creștină. Homosexualitatea este o invitație deviată de a trăi doar clipa, fără niciun fel de responsabilități față de terți: este o autoizolare într-un univers strâmt și gol, care vrea să exporte și altora limitarea și nonsensul său. Este o viață lipsită de perspectivă, pentru că privește doar spre ea însăși, excluzând veșnicia autenticei iubiri. În această ordine de idei, creștinul înțelege că homosexualitatea este o manifestare tragică a răului, a diavolului, care încearcă cu disperare să îl conducă pe om spre moarte, atât duhovnicește, cât și trupește, pentru a ucide darurile lui Dumnezeu: viața și dragostea. Irosirea vieții aici și pierderea vieții veșnice nu dau niciun rost existenței. Asasinarea dragostei pentru afirmarea plăcerii împotriva naturii coboară omul mult sub stadiul de animalitate. Numai așa se poate înțelege de ce Dumnezeu a intervenit atât de brutal asupra celor două cetății biblice.

Actul sexual are taina, frumusețea și bucuria iubirii împărtășite care, pentru creștin, capătă încununare atunci când este realizat între soțul și soția uniți în dragostea fără de sfârșit, pe care Dumnezeu o dăruiește acelor care doresc să trăiască împreună în unitate și comuniune, pentru a se îndumnezei. Contrafacerile și devierile actului sexual sunt străine de bogăția și pacea împlinirii vieții sexuale în familia creștină, unde rânduiala asumată nu are gustul amărăciunii constrângerii, ci exprimă mireasma libertății trăite după darul lui Dumnezeu, despre care ne vorbește cu atâta înțelepciune Sfântul Apostol Pavel. Libertatea creștină în viața sexuală a familiei înobilează pe soți, umplându-i de bucurie și fericire, atmosferă în care copiii se nasc și trăiesc.

Creștinul înțelege că actul sexual experimentat și împărtășit în sânul familiei, între cei doi soți binecuvântați de Dumnezeu, nu epuizează conținutul vieții creștine, nu este capătul drumului care duce spre Dumnezeu. Viața sexuală este un aspect al

minunii care se exprimă prin viața însăși. Există alte nenumărate valori și bucurii care converg spre definirea unei vieți fericite. Nu putem izola un aspect al vieții și să-i dăm „aura” de plinătate, de totalitate. În această ordine de idei, exacerbarea aspectului în detrimentul întregului duce întotdeauna la idolatrizarea creatului în locul Creatorului, iar aceste exagerări slăbesc viața, rânduiețile ei și sfârșesc, nu de puține ori, în dramatice stări conflictuale interne și externe, care avertizează că tragedia este pe aproape.

Creștinul simte și pricepe că nu poate întreține prietenii cu cei care și-au făcut din homosexualitate crezul vieții lor. Sfântul Apostol Pavel ne avertizează în acest sens: „Nu vă lăsați înșelați. Prietenii rele strică deprinderile bune. Treziți-vă cum se cuvine și nu păcătuiți” (I Corinteni 15, 33-34). Din acest motiv creștinul se simte obligat să ia o atitudine clară și tranșantă față de homosexualitate și față de promotorii acesteia. Creștinul îi respectă pe aceștia, dar evită orice raport, de orice natură, cu oamenii care au ales drumul spre Sodoma. Este superfluu de menționat că un creștin nu poate accepta „maestri” homosexuali. Dacă, la nivel de raport cetățean-instituție publică, creștinul nu poate refuza dialogul de lucru cu un eventual funcționar homosexual, se înțelege că nu poate accepta același lucru în școala unde învață copiii săi sau în instituțiile unde copiii lui sunt obiectul vreunui fel de activitate educativă. Cu atât mai mult, nu poate accepta nici măcar dialogul cu cei care se declara creștini, dar fac parte din tagma homosexualilor, fie aceștia laici sau, și mai grav, clerici (indiferent de gradul clerical avut în Biserică). Dacă ar fi vorba despre clerici, se știe că aceștia trebuie caterisiți imediat, fără putință de apel (vezi canonul 25 apostolic). Aceștia nu mai pot fi călăuze spre Dumnezeu. Îndreptarea clericului aflat în acest păcat este un lucru de dorit și îmbucurător, dar el nu mai poate sluji altarului niciodată chiar dacă, îndreptându-se, ar ajunge de ar învia și morți (Sfântul Vasile cel Mare).

Biserica, prin Sfinții Părinți, a dat câteva canoane privitoare la acest înspăimântător păcat. Ele nu sunt atât de multe pe cât

ne-am fi așteptat să fie. Probabil că rușinea abordării unei asemenea grozăvii a determinat pe Sfinții Părinți să nu insiste mai mult decât era strict necesar în disciplinarea canonică a acestei mizerii.

Canonul 7 al Sfântului Vasile cel Mare: „stricătorii de parte bărbătească și stricătorii de animale și ucigașii (...) sunt vrednici de aceeași pedeapsă”. „Pedeapsa” prevăzută pentru pederasta este, ca și în cazul adulterului, de 15 ani de îndepărtare de la Sfânta Împărtășanie (cf. canonului 58 al Sfântului Vasile). Este evident că, în zilele noastre, „pedeapsa” aceasta trebuie să fie coroborată cu o intensă activitate de iluminare și recuperare a penitentului, ținând cont de faptul că oamenii au pierdut practica și înțelesul desei împărtășiri.

Canonul 62 al Sfântului Vasile cel Mare: „Celui ce a arătat imoralitate în cele bărbătești i se va hotărî timpul de penitență ca celui ce nelegiuiește întru adulter.”

Canonul 4 al Sfântului Grigorie de Nyssa: „(...) din cauza aceasta îndoit s-a hotărât timpul pedepsirii pentru cei ce s-au spurcat (...) prin turbarea asupra părții bărbătești; (...) se va vindeca cu aceeași pedeapsă ca și păcatul greu al desfrânării; numai că se va dubla timpul”. Am citat doar locul care ne interesează, deoarece textul canonului este foarte lung. Sfântul Grigorie, pentru păcatul desfrânării, după calculele sale, prevede o pedeapsă de 9 ani, iar pentru sodomie prevede dublarea acestora, adică o pedeapsă de 18 ani. Este mult mai sever decât Sfântul Vasile, deși în cuprinsul aceluiași canon vorbește despre scurtarea timpului ascultării în favoarea celor ce au zel mai mare spre îndreptare.

Există două canoane, 20 Ancira și 87 Trullan (Sinodul VI Ecumenic), care prevăd o pedeapsă mai redusă pentru păcatul adulterului. Cum păcatul homosexualității este echivalat cu cel al adulterului, se înțelege că și acesta se pedepsește cu 7 ani de neîmpărtășire.

Sfântul Ioan Postitorul merge mai departe și în canonul 20 reduce și mai mult epitimia, dacă penitentul „în fiecare zi, după ceasul al 9-lea (ora 15 p.m.) se va mulțumi cu mâncăruri uscate

și va face câte două sute cincizeci de metanii pe zi. Iar de va neglija să facă acestea, va aștepta sfârșitul timpului hotărât de Părinți.”

Diferitele moduri de tratare a acestui păcat ne dau posibilitatea adecvării tratamentului canonic în funcție de starea specifică a fiecărui penitent în parte. Prezența pocăinței și intensitatea acesteia condiționează aplicarea unui canon sau al altuia. Oricum, lunga înstrăinare de Sfânta Împărtășanie în urma păcatului homosexualității indică gravitatea acestuia și decizia Bisericii de a nu tolera păcate care, în lumea antică, precum astăzi, erau la modă.

Ca și concluzie: fiecare este liber să-și trăiască viața cum crede de cuviință, cu condiția ca aceasta să nu dăuneze vieții celuilalt. Creștinul însă nu poate accepta păcatul homosexualității ca fiind normalitate sau „alternativă sexuală”. Dacă pe necreștinii sodomiți nu este chemat să-i judece, în schimb, față de confracții „creștini” adepți ai homosexualității trebuie să aibă o atitudine tranșantă, fără umbră de echivoc. Toleranța și îngăduința, în special față de confracții creștini, este părtășie la păcate străine, stare care ne-ar îndepărta de ascultarea lui Lot și ne-ar apropia de neascultarea femeii sale care, întorcându-se cu părere de rău spre cetatea nelegiuirii, s-a transformat în stâlp de sare (Facerea 19, 15 și 26).

TEOLOGIE ȘI BIOETICĂ – HOMOSEXUALITATEA⁸

de Dr. George Stan, medic și teolog

După ce Dumnezeu a făcut cerul și pământul, după ce a populat apele cu vietăți, iar pământul l-a umplut cu verdeață, cu pomi roditori și tot felul de animale sălbatice și domestice (Facerea 1, 1-25), deci după ce a creat toate condițiile necesare „existenței și dezvoltării integrale a omului pe pământ”, a zis: „Să facem om după chipul și asemănarea noastră, ca să stăpânească peștii marii, pasările cerului, animalele domestice, toate vietățile ce se târăsc pe pământ și tot pământul” (Facerea 1, 26). Și mai departe ni se spune: „Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; „a făcut bărbat și femeie” (Facerea 1, 27), pentru că „a zis Domnul Dumnezeu: «Nu este bine ca omul să fie singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el»” (Facerea 2, 18).

Așadar, Dumnezeu a făcut-o pe Eva nu numai ca să îi fie de ajutor lui Adam, ci și pentru ca acesta să nu fie singur, deoarece singurătatea înseamnă suferință.

Nici Dumnezeu nu este o singură persoană, pentru că în acest caz nu ar fi iubire.

Pentru că se completează reciproc, Adam și Eva sunt omul deplin. „Omul este o unitate completă, deci chip al lui Dumnezeu, pentru că unitatea sa de om se realizează în dualitatea personală neuniformă, ci complementară, de bărbat și femeie.” „Și a făcut Dumnezeu pe om... bărbat și femeie i-a făcut pe ei” (Facerea 1, 27). „Vorbind de doi, Dumnezeu vorbește de unul singur”, notează Sfântul Ioan Gură de Aur.

⁸ Extras din cartea *Teologie și bioetică*, Editura Biserica Ortodoxă, Alexandria, 2001.

Cele două aspecte (masculin și feminin) ale omului, „sunt în așa măsură inseparabile în iubirea lui Dumnezeu, că o ființă umană luată izolat și considerată în sine nu e deplin om. Nu e, așa zicând, decât o jumătate de om, într-o existență izolată de complementarul său. Nu e decât o jumătate neuniformă cu cealaltă jumătate.

Deosebirea complementară trupească redă și condiționează o diferență complementară sufletească. Aceasta nu face pe fiecare mai puțin om. Dar umanitatea este trăită de fiecare în alt mod și într-o completare reciprocă. Fiecare este la fel de om, dar integritatea umană și-o trăiesc numai împreună, în completarea reciprocă.

Cu alte cuvinte, această unitate umană diferențiată și complementară este o unitate conjugală. Ființa umană este o ființă conjugală. Perechea umană din rai era o pereche conjugală. Aceasta era căsătoria paradisiacă, avându-și baza în natura umană duală.”

Așadar, cea dintâi familie a fost instituită în rai, „având ca preot și martor pe Însuși Dumnezeu” care, după ce a făcut pe Adam și Eva „i-a binecuvântat zicând: creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul” (Facerea 1, 28).

După învățătura Bisericii noastre, „familia este un așezământ dumnezeiesc și temelia vieții de obște. Ea se întemeiază prin căsătorie, adică prin legătura dintre bărbat și femeie, binecuvântată de Dumnezeu în fața Sfântului Altar. Această legătură răsare din imboldul firesc sădit de Dumnezeu în om: «de aceea va lăsa omul pe tatăl și pe mama sa și se va alipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup».” (Efeseni 5, 31)

Omul este creat pentru viața în societate (de obște), și cea dintâi formă a vieții de obște este familia.

În această familie, instituită și binecuvântată de Dumnezeu, se nasc copiii – viitorii membri ai societății și ai Bisericii – și tot aici primesc ei primele îndrumări de viață și primele învățături despre credința noastră, care se transmite astfel din generație în generație; în familie învață copiii să-și facă semnul crucii, să-și plece genunchii în fața sfințelor icoane și să se roage lui

Dumnezeu – acasă și în Biserică; în familie se deprind cu postul, aici învață că trebuie să se spovedească și să se împărtășească și tot aici învață ce este fapta bună și ce este păcatul.

„Din cele mai vechi timpuri, poporul român a moștenit și a cultivat un respect deosebit față de familie, numită și «Biserica de acasă», având convingerea că este instituită și binecuvântată de Dumnezeu. Acest respect față de familie s-a concretizat în grija față de o viață curată și echilibrată în orice împrejurări, ajutorarea reciprocă a soților și a semenilor, nașterea de prunci. Toate aceste valori au rămas peste veacuri trăsătura fundamentală a societății românești. Chiar în momentele de grea cumpănă, strămoșii noștri au știut să deosebească clar păcatul de virtute, firescul de nefiresc, normalul de anormal și, cu înțelepciune, au lucrat pentru înlăturarea răului și promovarea binelui.”

Spre deosebire de felul în care este privită familia în societatea românească și de modul creștinesc în care poporul nostru își trăiește viața, în unele state din Europa și America, în numele drepturilor și libertăților omului, sunt lezate principii ale moralei creștine, legiferându-se ceea ce este împotriva firii, minimalizându-se astfel rolul și rostul familiei în societate.

Prezentarea păcatului împotriva firii ca normalitate se datorește faptului că trăim într-o societate secularizată, care face totul pentru „a orienta pe om mai mult față de lumea de aici, decât față de lumea spirituală”, în care „omul nu se mai prosternează în fața Rațiunii divine, ci începe să adore propria rațiune”, în care „religia creștină a încetat să mai joace un rol obiectiv în societatea europeană, pentru a fi izolată în sfera subiectivismului personal... fiind definită ca o afacere de ordin privat” și în care preceptele moralei creștine sunt înlocuite cu bioetica.

Homosexualitatea (desfrâul împotriva firii) o întâlnim de-a lungul istoriei, atitudinea față de ea diferind de la epocă la epocă și de la popor la popor. Astfel, vechii greci și evreii o respingeau, dar era acceptată la Roma și în Grecia.

Ceea ce vreau să remarc de la început este faptul că între desfrânații din trecut și cei din zilele noastre există o deosebire, și anume: aceștia din urmă vor ca desfrânarea să fie „legitimată, legiferată, instituționalizată, acceptată sau chiar impusă societății, ca fiind comportamentul normal de viață”.

Dacă în Evul Mediu homosexualitatea era sancționată cu pedeapsa capitală, încetul cu încetul lumea a început să manifeste toleranță față de ea.

Illuminismul, prin Voltaire, Jean-Jacques Rousseau, propunea „libertatea sexuală ca mijloc de eliberare a bărbaților și femeilor de civilizația creștină”.

Mai târziu, Charles Darwin afirma că „sexul fiind un instinct animalic”, nu are niciun rost „să fie legat de niște principii religioase sau morale”. Și aceasta datorită faptului că Darwin socotea omul ca produs al evoluției și nu creat de Dumnezeu, și ca atare nu are de dat seamă pentru ceea ce face în fața nimănui.

Sigmund Freud susține că „sexualitatea este instinctul dominant” al omului și „încearcă să dea o bază științifică separării sexualității de procreare și orientării ei spre plăcere”.

La sfârșitul secolului al XIX-lea au început „să apară mișcările homosexualilor (inițial în Germania în 1897), care cereau libertatea și egalitatea în drepturi a lor, ca minoritate, cu majoritatea heterosexuală”. Aceste mișcări au atins perioada de vârf prin anii 1960, când, în paralel, avea loc și mișcarea feministă.

Toate mișcările acestea au loc în numele libertății persoanei, despre care Comisia și Curtea Europeană a Drepturilor Omului afirmă: „Constituie libertăți ale persoanei atât deciziile pe care aceasta le ia în momentul căsătoriei (asupra persoanei sau, mai nou, asupra sexului acesteia), asupra reproducerii, asupra îmbogățirii formelor de reproducere (prin recursul la noile tehnici reproductive de tipul fertilizării in vitro și al transferului de embrioni, al donației de gameți sau embrioni) sau al refuzului acestui drept (concretizat prin sterilizare și avort), precum și deciziile persoanei asupra morții sale (eutanasie, suicid).” Tot

aici se include și dreptul de a dispune de propriul tău corp (prostituția).

Mișcările feministe americane au introdus conceptul de maternitate voluntară, care „trăgea o linie de demarcație între viața sexuală și procreare”, și au cerut dreptul de avort „ca singura posibilitate de control asupra corpului și destinului lor”.

Despre toate acestea am discutat cu alt prilej, așa că acum mă voi referi numai la decizia pe care o ia persoana în momentul căsătoriei – asupra persoanei sau asupra sexului acesteia.

Homosexualitatea (desfrâul împotriva firii) „constă în dorință erotică pentru un individ de același sex”, dorință care merge „de la o prietenie foarte erotizată, până la practici sexuale între cei doi parteneri, în care unul joacă rolul sexului opus. La bărbați poartă numele de pederastie, iar la femei de lesbianism.”

Unii autori spun că „nu există o definiție a homosexualității, după cum nu s-a convenit asupra unei definiții a minorităților în general. Calificările au oscilat între boală și comportament deviant, sfârșind prin a fi acceptată ideea existenței homosexualității ca minoritate sexuală.”

Alți psihiatri, în urma Congresului Mondial de Psihiatrie de la Rio de Janeiro din 1994, spun că este fără temei tendința de a căuta motivații medicale homosexualității, deoarece „orice homosexual este pe deplin răspunzător de comportamentul său, adică are discernământ”. Neavând cauze genetice, endocrine sau psihiatrice, deci neavând cauze medicale, „ea poate fi considerată un viciu și, ca orice viciu, are o influență cert nefavorabilă atât asupra individului însuși, cât și asupra familiei sale, asupra întregii societăți”. De aceea societatea trebuie să-i informeze pe tineri despre acest viciu, pentru a-i apăra de degradarea morală spre care îi poate îndrepta o societate secularizată.

Plecând de la faptul că homosexualitatea este o patimă (sau un viciu), să vedem ce se înțelege prin patimă.

Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să amintesc că Dumnezeu l-a creat pe om din iubire, cu scopul de a ajunge la o comuniune deplină cu El.

Omul fusese creat „fără păcat în fire și liber în voință, dar fără de păcat, nu ca inaccesibil păcatului”, ci ca având posibilitatea, datorită libertății, „să stăruie și să progreseze în bine, ajutat de harul dumnezeiesc”, sau să se abată de la bine.

Dumnezeu i-a dat omului această posibilitate de dragul libertății, căci „ceea ce se face cu sila nu este virtute”.

Atât de mult îl iubește Dumnezeu pe om, încât nu vrea să-l constrângă, să-i violeze libertatea, pentru că „nu este iubire fără respect”.

În fața libertății umane, Dumnezeu Se face neatotputernic, pentru că vrea ca omul „să crească în libertate prin efortul propriu, căci libertatea, ca semn al puterii spiritului, nu este numai un dar, ci și un rezultat al efortului pe care omul a refuzat să îl facă și a căzut în robia plăcerii simțurilor.” Poruncindu-i omului să nu mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului, „Dumnezeu i-a poruncit de fapt... să rămână liber și să crească în libertate.”

Prin acest act de neascultare, omul s-a rupt interior de Dumnezeu și nu a mai răspuns lui Dumnezeu, „crezând că prin aceasta își afirmă libertatea, autonomia. Socotind că devine domn peste sine, a devenit sclavul său”, căci „omul este liber numai dacă este liber și de sine pentru alții, în iubire, dacă este liber pentru Dumnezeu, sursa libertății, pentru că este sursa iubirii”.

Starea de neascultare, ca depărtare de Dumnezeu, a făcut ca omul să privească „la ceea ce poate domina și la ceea ce îi poate satisface nevoile și plăcerile trupești, devenite patimi. Patimile trupești vor susține, la rândul lor, mândria omului care le satisface. Omul va fi mândru cu nevoile și cu patimile sale exclusiv materiale”, care „se vor justifica cu mândra lui pretenție de ființă autonomă”.

Aceste patimi sunt socotite, după învățătura Bisericii, ca reprezentând „cel mai coborât nivel la care poate cădea ființa

omenească”, pentru că prin ele „omul este adus la o stare de pasivitate, de robie”, deoarece ele „copleșesc voința, încât omul patimilor nu mai este om al voinței, ci se spune despre el că este un om «stăpânit» «robit», «purta» de patimi.”

Posibilitatea nașterii patimilor se datorește instinctelor, care „reprezintă aspectul de animalitate al firii noastre, accentuat după căderea din viața paradisiacă spirituală, unită cu Dumnezeu”. În trăsătura lor animalică stă inferioritatea și nevinovăția lor, atâta vreme cât ele rămân „în granițele lor, servind existenței biologice” a omului. Într-adevăr, „instinctele sunt complexe de însușiri înnăscute și moștenite ereditar, corespunzând trebuințelor biologice ale individului”, având „drept proprietate fundamentală... păstrarea integrității structurale și funcționale a individului”. Atât timp cât instinctele sunt menținute în funcționalitatea lor biologică necesară conservării trupului, sunt nevinovate. Dar ele pot deveni rele sau bune. Ținute – prin voință – în limitele care le fac utile firii, instinctele sunt nevinovate; altfel, ele devin patimi; „din trăsături animalice, ele devin trăsături diabolice, prin elementul spiritual care le colorează”.

Referindu-se la patimă, profesorul Nicolae Păulescu spune că aceasta nu este altceva decât „căutarea exclusivă a plăcerii ce rezultă din satisfacerea unor trebuințe instinctive deviate (adică al cărei scop natural este ignorat)”. Cu alte cuvinte, patima este un instinct deviat.

Omul care transformă instinctul în patimă „nu remarcă și nu reține decât senzațiile plăcute care însoțesc îndeplinirea actelor respective. Și, în loc să se înalțe până la scopul instinctului, el nu mai urmărește decât plăcerea, devenită unica țintă a activității sale.”

De exemplu, instinctul de nutriție are „drept scop natural procurarea din mediul înconjurător a unor elemente care pot asigura celulelor unui organism materia și energia de care acesta are trebuință pentru a crește, a se reproduce și a funcționa”.

Pentru omul care a transformat instinctul de nutriție în patimă, totul se reduce la plăcerea pe care o simte când

consumă alimentele preferate, de care abuzează, consumându-le în cantități din ce în ce mai mari.

De asemenea, omul care a transformat instinctul de reproducere în patimă nu mai vrea să țină seama „că acest instinct are înalta menire de a pregăti procrearea unei noi ființe omeneste. Pentru el nu contează decât plăcerea ce rezultă din unirea sexuală, plăcere din care ajunge să facă scopul activității lui. Și, pentru a abuza cât mai mult de această plăcere, libertinul – inferior animalelor – recurge la mijloace abjecte (masturbarea) și infame (homosexualitatea), fără a da înapoi chiar de la a comite crime (avortul), spre a împiedica realizarea scopului natural al acestui instinct.”

Trebuie să reținem că în patimi se manifestă o sete fără margini de satisfacere, pe care cel împătimit nu o poate satisface niciodată. Ceea ce se spune despre stomac, că devine, prin lăcomie, o mare ce nu poate fi umplută, se potrivește pentru orice patimă.

Această neputință de satisfacere se datorește atât patimii, cât și obiectelor cu care caută să se satisfacă, pentru că acestea sunt finite, atât ca izvoare de satisfacție, cât și ca durată, căci prin consumație trec în neexistență. „Chiar când patima are nevoie și de persoana umană pentru a se satisface, o reduce și pe aceasta tot la caracterul de obiect sau vede și folosește din ea numai latura de obiect, scăpându-i adâncurile indefinite ascunse în latura de subiect.”

Iar setea infinită a patimilor se explică prin faptul că omul, fiind înzestrat cu suflet, are o tendință spre infinit „care se manifestă și în patimi”, numai că „în patimi această tendință este întoarsă de la autenticul infinit care este de ordin spiritual, spre lume, care dă numai iluzia infinitului”.

Patima este ceva irațional. Totul pe lume este rațional, pentru că își are temeiul într-o rațiune divină. Iraționalitatea patimii se vede în faptul că, deși pătimașul este conștient că lucrurile finite nu pot răspunde aspirației lui după infinit, totuși el se lasă purtat de patimă ca și când, prin ea, ar absorbi infinitul, nevrând să accepte că „infinitul adevărat este un spirit

liber care nu poate fi absorbit fără voia sa, căci este subiect cu care trebuie să intri în comuniune, ca libertate, cu altă libertate”. De exemplu, deși lacomul știe că nicio mâncare nu-i va satisface vreodată lăcomia și că rațional ar fi să nu se lase chinuit de această patimă, el nu face acest lucru.

Cât privește patima despre care vorbim în rândurile de față – homosexualitatea – trebuie să spunem de la început că ea trebuie combătută, deoarece determină omul să comită păcatul. Păcatul este definit drept „călcarea cu deplină știință și cu voie liberă, prin gând, cuvânt sau faptă, a voii lui Dumnezeu”. Și pentru că „voia lui Dumnezeu se arată prin legile Sale, păcatul se mai numește și fărădelege”.

Este adevărat că „nu este om care să fie viu și să nu greșescă”, dar păcatele personale nu sunt toate deopotrivă de grele, ci unele sunt păcate ușoare sau care pot fi iertate, iar altele sunt păcate grele sau păcate de moarte, numite așa „pentru că răpesc credinciosului harul dumnezeiesc, care este viața lui, și-i pregătesc moartea, adică chinurile iadului”.

Printre păcatele grele se numără și păcatele strigătoare la cer, numite astfel pentru că ele „tind a nimici imboldurile (instinctele) puse de Dumnezeu în firea noastră. Ele sunt atât de grele încât, mai mult decât altele, cer o răsplătire de la Dumnezeu chiar în lumea aceasta. Ele nu izvorăsc dintr-o slăbiciune a credinciosului, ci din vădita răutate sau perversiune a voii lui, fiind săvârșite cu precugetare.”

Printre păcatele strigătoare la cer se numără și sodomia, „adică desfrâul împotriva firii, precum și împiedicarea cu știință a zămislirii de prunci și lepădarea lor”.

Desfrâul împotriva firii se mai numește și sodomie, după locuitorii cetăților Sodoma și Gomora, care au pierit din cauza acestui păcat (Facerea 19, 24-25). Tot în Vechiul Testament ni se spune: „Să nu te culci cu bărbat, ca și cu femeie; aceasta este spurcăciune” (Leviticul 18, 22). Iar în Noul Testament sunt scrise următoarele, referitor la acest păcat: „Pentru aceea, Dumnezeu i-a dat unor patimi de ocară, căci și femeile lor au schimbat firească rânduială cu cea împotriva firii. Asemenea și

bărbații, lăsând rânduiala cea după fire a părții femeiești, s-au aprins în pofta lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați, săvârșind rușinea și luând cu ei răsplata cuvenită rățării lor” (Romani 1, 26-27).

Prin urmare, Sfântul Apostol Pavel numește homosexualitatea păcat împotriva firii, deoarece Dumnezeu a înscris în ființa noastră legi pe care nu le putem ignora fără a duce „firea la dezordine, la slăbirea și descompunerea trupului, din cauza slăbirii spiritului care-l ținea în ordine”.

Într-adevăr, în Sfânta Scriptură se spune că Dumnezeu l-a făcut pe om... bărbat și femeie (Facerea 1, 27). Aceste două aspecte – masculin și feminin – vor să arate că „unitatea sa de om se realizează în dualitatea personală neuniformă, ci complementară, de bărbat și femeie”. Dumnezeu l-a făcut pe om bărbat și femeie pentru că „cel ce se unește cu o femeie prin căsătorie se completează atât de total cu ea, încât alcătuiesc o unitate. Bărbatul a devenit omul întreg prin această femeie sau viceversa. Dumnezeu Însuși i-a împreunat prin faptul că a făcut pe om bărbat și femeie, deci prin faptul că fiecare devine omul întreg în unirea cu celălalt, iar această unitate pe care și-a găsit-o fiecare nu se poate dezintegra și reface cu un alt partener. Nerespectându-se unul pe altul ca persoană, ci tratându-se ca obiecte de plăcere care nu țin mult, aceștia cad din demnitatea de om pe care au primit-o prin creație.”

Când fariseii Îl întreabă pe Mântuitorul dacă se cuvine ca omul să-și lase femeia pentru orice pricină, Acesta le răspunde: „N-ați citit că Cel ce i-a făcut, de la început i-a făcut bărbat și femeie? Pentru aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va alipi de femeia sa, și vor fi amândoi un trup. Așa încât nu mai sunt doi, ci un trup” (Matei 19, 4-6).

Prin urmare, așa cum am arătat anterior, de la început l-a creat Dumnezeu pe om bărbat și femeie și a pus în firea lui legi, printre care și aceea de a se alipi de femeia sa, devenind astfel o unitate, un trup.

Unitatea umană nu se poate realiza în dualitatea personală uniformă, așa cum încearcă să ne convingă homosexualii

(pederaști sau lesbiene), ci în dualitatea personală neuniformă și complementară.

Făcând pe om bărbat și femeie, „Dumnezeu Însuși i-a împreunat, prin faptul că fiecare devine omul întreg în unirea cu celălalt”, binecuvântându-i. Aceasta este legea sădită de Dumnezeu în firea omului și tot ceea ce este împotriva acestei legi este nefiresc, este împotriva firii.

Ca dovadă că perechea bărbătesc și femeiesc este naturală, conformă legilor firii, este faptul că la toate creaturile găsim această dualitate: bărbătesc și femeiesc. Numai că „în timp ce animalul încătușat de instincte nu se abate niciodată de la legile naturii, omul”, înzestrat de Dumnezeu cu libertate, „a ajuns să calce în picioare aceste admirabile legi, stabilite de Dumnezeu în vederea fericirii lui”.

După învățătura noastră, „căsătoria, ca legătură naturală, pe viață, între un bărbat și o femeie”, prin Taina Nunții, este sfințită și înălțată „la demnitatea unirii duhovnicești dintre Hristos și Biserică”.

Pentru ca unirea dintre bărbat și femeie să fie desăvârșită, căsătoria trebuie să se bazeze pe o iubire desăvârșită, „în care se sintetizează atracția trupească și cea spirituală... aspectul spiritual căpătând un loc tot mai important în ea. Fiecare dintre cei doi înscrie în ființa sa tot mai multe semne de atenție, de înțelegere, de slujire și de jertfire din partea celuilalt”, iar acestea „îi leagă tot mai strâns, făcând să se penetreze de tot mai multă spiritualitate actele lor de iubire trupească”.

În cazul homosexualilor, care practică desfrâul împotriva firii, nu mai putem vorbi despre o iubire jertfelnică, despre o iubire care spiritualizează unirea lor trupească nefirească, ci de satisfacerea unui instinct pervertit. Această patimă osândită de Biserică „are nevoie de persoana umană pentru a se satisface, dar o reduce pe aceasta tot la caracterul de obiect sau vede și folosește din ea numai latura de obiect, scăpându-i adâncurile indefinite, ascunse în latura de subiect”.

Ba lucru și mai grav este faptul că pățimașul nu-și dăunează numai lui, ci și altora, pentru că, de exemplu, în cazul nostru

homosexualul „uzează de alte persoane ca de obiecte ale plăcerilor lui, dar prin aceasta le face și pe acelea desfrânate, care caută, la rândul lor, să uzeze de alte persoane ca de obiecte”. Și astfel patimile produc haos între oameni, pentru că ele sunt opusul iubirii adevărate, singura care poate restabili armonia între oameni, și nu mai corespund scopului căsătoriei voite de Dumnezeu.

După ce a instituit cea dintâi familie în rai, familie ce-și avea baza în natura umană duală, Dumnezeu a binecuvântat-o, zicând: „Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul” (Facerea 1, 28).

De această binecuvântare s-au bucurat și se vor bucura toate familiile întemeiate după modelul căsătoriei paradisiace. Iar copii care se nasc în familie, pe de o parte sporesc unirea sufletească a părinților și, pe de altă parte, prin ei, părinții intră în relații mai bogate cu societatea.

Or, cuplurile de homosexuali – pederasți sau lesbiene – nu se pot bucura de această binecuvântare a lui Dumnezeu de a avea copii și atunci ei cer sus și tare să li se dea dreptul de a înfia copii.

Nu putem fi de acord cu această cerere, deoarece acceptarea ei ar însemna să condamnăm aceste ființe nevinovate să ajungă obiecte necesare satisfacerii poftelor nefirești ale homosexualilor, pentru ca, la rândul lor, aceștia să ajungă și ei să păcătuiască cu alte persoane, pe care le vor folosi tot ca obiecte care le satisfac patima.

Un lucru și mai grav este că homosexualii cer să fie legiferată pedofilia, pentru ca ei să poată întreține raporturi sexuale nefirești cu copiii. Deși această fărâdelege nu a fost încă legalizată, „abuzurile sexuale asupra copiilor sunt practicate pe scară largă și sunt bine protejate”. De menționat este faptul că, în cazul practicării pedofiliei, homosexualii „sunt găsiți vinovați nu pentru că au practicat pedofilia, ci pentru că nu au avut consimțământul copiilor, ceea ce duce la concluzia că pedofilia este permisă dacă există consimțământul reciproc”.

Am arătat că homosexualitatea este un păcat strigător la cer și orice păcat este condamnat de Biserică. Dar Biserica nu-l condamnă pe păcătos, ci îl așteaptă ca să îl trateze prin mijloacele ei specifice de însănătoșire, deoarece „tradiția Bisericii nu cunoaște păcate neiertabile”, cu condiția ca păcătosul să și le mărturisească la scaunul spovedaniei și să se căiască pentru ele.

Vorbind despre homosexualitate trebuie să reținem următoarele:

1. Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, făcându-l bărbat și femeie, pentru că „unitatea sa de om nu se realizează în dualitatea personală neuniformă, ci complementară, de bărbat și femeie”.

2. Cea dintâi familie a fost instituită de Dumnezeu în rai ca legătură naturală, pe viață, între un bărbat și o femeie, sfințită și binecuvântată apoi prin Taina Nunții.

3. Biserica „nu disprețuiește trebuința unirii trupesti între bărbat și femeie... dar socotește că numai în căsătorie ea devine un mijloc de unire sufletească completă”. Iar familia rezultată din căsătorie are responsabilitate și față de societate, pentru că „o familie sănătoasă este o celulă sănătoasă a edificiului Bisericii și societății”.

4. Față de pofta trupestă nu sunt decât două atitudini: sau înfrânarea de la ea în afara căsătoriei, sau satisfacerea ei în căsătorie, unde unirea trupestă este transfigurată și spiritualizată prin unirea sufletească a celor doi.

5. În loc să facem educație sexuală tinerilor – cum vor unii – prin care se caută „să-l faci pe om un sclav al patimilor”, avem datoria să le vorbim acestora despre castitatea pe care trebuie să o păstreze până la căsătorie. Trebuie să spulberăm din mintea oamenilor prejudecata conform căreia „abstinența ar provoca îmbolnăviri grave” și să-i ajutăm pe tineri „să-și formeze convingerea că respectarea normelor conviețuirii sociale în problemele sexualității constituie o expresie a demnității umane”. De asemenea, trebuie să le formăm tinerilor o conduită responsabilă, aceasta presupunând „dezvoltarea largă

a noțiunilor legate de facultatea normală pentru orice tânăr de a păstra sub control impulsurile sexualității, de a le canaliza și integra în cerințele comunității sociale, de a așeza relațiile cu sexul opus pe temeiul dragostei, al respectului și sprijinului reciproc”.

6. Instinctele, necesare existenței noastre biologice, sădite în firea noastră de Dumnezeu, nu trebuie condamnate și nu trebuie să luptăm împotriva lor, ci trebuie numai să disciplinăm biologicul, nu să-l exterminăm. Noi avem posibilitatea să transfigurăm, să spiritualizăm instinctele, pentru că „punând frâu și măsură plăcerii de cele materiale, se produce un transfer al acestei energii a ființei noastre în favoarea spiritului, crescând plăcerea pentru bunurile spirituale. Plăcerea biologică, prin măsura ce i-o impunem, devine nevinovată; iar marele plus care a fost oprit de a se manifesta pe plan fiziologic s-a transformat pe plan spiritual.” Convertind în Hristos energia „care alimentează patimile în energie pusă în slujba virtuții”, omul dobândește „libertatea fiilor lui Dumnezeu”.

7. Patima, care este un instinct deviat, caută numai plăcerea care rezultă din satisfacerea instinctului. Așa s-a întâmplat și cu instinctul de reproducere, care are „înalta menire de a pregăti procrearea unei noi ființe omenești”. Omul pătimaș, rupt interior de Dumnezeu, caută numai plăcerea care rezultă din unirea sexuală, ca pe unicul său scop. În această patimă, homosexualul transformă persoana umană cu care își satisface pofta în obiect, făcând-o și pe aceasta desfrânată; iar aceasta se va folosi la rândul ei de alte persoane, ca de obiecte necesare producerii plăcerii.

8. Pentru cei care nu vor să accepte că homosexualitatea este o patimă sau un viciu, le amintesc că alți autori încadrează sodomia în rândul perversiunilor sexuale, alături de:

- zoofilie sau bestialitate, adică practicarea raporturilor sexuale cu animale sau păsări;
- necrofilie, adică practicarea raporturilor sexuale cu cadavre.

Și enumerarea perversiunilor sexuale ar putea continua.

Este oare moral și logic ca aceste perversiuni sexuale să fie legiferate, instituționalizate și impuse societății ca manifestări comportamentale normale ale unui OM în societate? Eu cred că nu, iar legea nu are menirea de a apăra patimile și perversiunile, ci de a apăra firea umană în demnitatea ei.

9. Homosexualitatea, adică desfrâul împotriva firii, trebuie combătută pentru mai multe pricini, dintre care amintim câteva:

- sodomia este un păcat strigător la cer;
- este un păcat îndreptat împotriva legilor firii, după care unirea trupească se face numai între bărbat și femeie și numai în cadrul căsătoriei;

- la cuplurile homosexualilor lipsește iubirea jertfelnică, iubirea desăvârșită, care transfigurează și spiritualizează actele de iubire trupească din cadrul familiei întemeiate după modelul familiei paradisiace, fiind înlocuită de patimă sau poftă scăpată de sub controlul voinței;

- homosexualul vede în persoana cu care păcătuiește un obiect necesar satisfacerii plăcerilor lui, făcând-o și pe aceasta desfrânată;

- desfrâul împotriva firii zdruncină stabilitatea familiei, care reprezintă „o celulă sănătoasă a edificiului Bisericii și societății”;

- prin practicarea pedofiliei, răul se întinde asupra unor ființe nevinovate;

- pretenția de a înfia copii, pentru a-i crește în mocirla păcatului lor, reprezintă un mare rău adus societății;

- contribuie la creșterea îmbolnăvirilor de SIDA.

10. Omul secularizat, rupt interior de Dumnezeu, nu mai are conștiința păcatului, nu mai știe de învățăturile Bisericii și se lasă purtat de mândra pretenție de ființă autonomă și de patimi, fără să se gândească ce preț va plăti omenirea pentru această decădere morală.

11. Nu este drept ca, pentru a fi primit în structurile europene, să ți se ceară să legiferezi un comportament care este împotriva legilor firii. În unele state din America (Texas, Arizona, Georgia) homosexualitatea este pedepsită cu

închisoarea și nimeni nu-i etichetează pe cei de acolo ca fiind „neeuropeni” sau „neamericani”.

În acest sens, Prea Fericitul Părinte Patriarh Teoctist spune atât de convingător: „Structurile europene ne vor primi, contrar aparențelor, în sânul lor, cu specificitatea noastră, cu identitatea noastră creștină tradițională, dacă se vrea totuși un dialog și o bogăție de valori spirituale, și nu o unitate impusă în mod artificial.”

12. Biserica condamnă păcatul sodomiei ca pe un păcat strigător la cer, dar pe cei care păcătuiesc îi așteaptă la scaunul spovedaniei, pentru ca, prin mijloacele ei specifice de însănătoșire, să-i poată reda societății, scăpați de această patimă teribilă, care le face rău lor, semenilor și societății.

13. Chiar și în nedorita eventualitate a legiferării homosexualității, nu trebuie să ne temem, pentru că poporul nostru „și-a plămădit și hrănit ființa sa din Evanghelia Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Preceptele evanghelice au fost transmise din generație în generație, de la părinți la copii, de la Sfântul Altar al Bisericii și de la cel al familiei, ceea ce a dat naștere la un mod creștinesc de viață, fundamentat pe valorile nepieritoare ale credinței în Hristos.”

14. Respingând „iubirea necurată pentru a proteja și promova iubirea sfântă așa cum este voită de Dumnezeu, Biserica respinge tirania patimilor egoiste și fără rod de viață, pentru a proteja libertatea de a trăi în virtute, și respinge ceea ce este împotriva firii, pentru a apăra firea umană în demnitatea ei.”

Bibliografie

Pr. Claudiu Dumea, *Omul între „a fi” sau „a nu fi”*, București, 1998, pp. 25-28, 36.

Constantin Gorgos, *Vademecum în psihiatrie*, București, 1985, pp. 41, 46-47.

Pr. prof. dr. Dumitru Popescu, *Teologie și cultură*, București, 1993, pp. 44, 51, 66.

Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, *Spiritualitatea Ortodoxă. Ascetica și mistica*, București, 1992, pp. 55-56, 60, 62-64.

Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, *Teologia Dogmatică Ortodoxă*, București, 1978, vol. I, pp. 324, 412, 414, 468, 472.

Idem, op. cit., vol. III, pp. 56, 58, 62, 68, 91, 118, 120-121, 123-125, 127.

Gheorghe Scripcaru ș.a., *Medicină și drept*, pp. 136, 107, 109.

Învățătură de credință creștină ortodoxă, București, 1992, pp. 187, 351, 356, 363, 400.

Nicolae Păulescu, *Instincte, patimi și conflicte*, București, 1995, pp. 100-101, 103.

Petre Penciu, Alexandru Al. Gheorghiu, Alexandru E. Gheorghe, *Educația sexuală – parte integrantă a educației tinerei generații*, în *Trecut și viitor în medicină*, București, 1981, p. 700.

Rodica Năstase, medic primar psihiatru, doctor în științe medicale, *Homosexualitatea privită din punct de vedere psihiatric*, în *Homosexualitatea: propagandă a degenerării umane*, p. 13.

Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, *Scrisoare deschisă adresată Senatorilor și deputaților Parlamentului României*, iunie 2000.

Conf. univ. Vasile Predescu, *Psihiatric*, vol. I, București, 1989, pp. 196-197.

DESPRE HOMOSEXUALI ÎN CONTEXTUL LUMII CONTEMPORANE

Revista Scara

Motto: „Dumnezeu i-a dat unor patimi de ocară, căci și femeile lor au schimbat firească rânduială cu cea împotriva firii. Asemenea și bărbații, lăsând rânduiala cea după fire a părții femeiești, s-au aprins în poșta lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați, săvârșind rușinea și luând în ei răsplata cuvenită rătăcirii lor.”

(Romani 1, 25-27)

Câteva precizări

Nu credem că ar fi de folos să facem o analiză a tuturor luărilor de poziție pe care, în ultimii ani, le-am întâlnit la susținătorii și promotorii ideii – care încet-încet a căpătat consistență – homosexualității. Trebuie spus însă că această „indeletnicire” ne este străină nouă, creștin-ortodocșilor români, cum de altfel le este străină tuturor creștinilor. Noi cunoaștem această anomalie sub numele de sodomie și știm, fără putință de tăgadă, că este pierzătoare de suflet. Știm totodată, medicii certifică fără loc de îndoială, că homosexualitatea este o boală gravă, cu consecințe deosebite pentru organism, pe de-o parte, și pentru întreaga societate, pe de altă parte. Credem că aceste lucruri sunt evidente, cum evident devine faptul că oricine își propune să genereze acest flagel vrea răul sau pieirea celui căruia îl dă.

Deși lucrurile acestea sunt clare, deși nu trebuie să fii nici doctor, nici învățat, ci doar să ai minimul bun simț al creștinului

pentru a ști clar aceste lucruri, iată că la nivel de stat sau mai mult, la nivel mondial, altfel se pun problemele. Iar noi, parcă paralizați, privim fără să ne vină să credem, dar și fără să intervenim, la pregătirea sfârșitului nostru de către specialiștii în economie, care se ocupă – iată! – mai mult de distrugerea sufletelor și ruina trupurilor noastre, decât de redresarea economică. Dar să încercăm să pornim de la un capăt.

Pentru a putea să înțelegem acest fenomen al homosexualității și care sunt urmările lui, trebuie să ne familiarizăm cu câteva alte noțiuni aparent diferite. Fără îndoială că ar trebui un adevărat studiu pentru acest lucru. Noi însă vom încerca doar să descoperim care sunt motivele pentru care astăzi se face atât de multă propagandă relativ la libertatea de a fi homosexual – adică libertatea de a fi împotriva firii omenești sau libertatea de a fi împotriva lui Hristos – și, mai ales, care este scopul și cine stă în spatele acestei propagande.

Noțiunea cea mai importantă care ar trebui definită și clarificată este aceea de New Age, mișcare mondială cu o deosebit de mare putere. Vom încerca să trasăm câteva din liniile care definesc această mișcare pe plan mondial. Apoi vom reveni punctual la chestiunea homosexualității, care ne va apărea într-o lumină cu totul nouă.

Despre New Age sau înlocuirea Mântuitorului nostru Iisus Hristos cu satan și împărăția întunericului

Știm că ea nu apare sub forma unui grup compact, de sine stătător, ce poate identificat ca atare. Lucrul acesta reprezintă o problemă pentru cei ce vor să o evite sau să-i descopere prezența în diferitele segmente ale societății. Trăsătura fundamentală ce o face cu atât mai greu de identificat este starea de organizare difuză în care se găsește, datorată în mare parte crezurilor ei de bază (sincretismului, panteismului, universalismului etc.), la care ne vom referi mai jos.

Mișcarea New Age este o rețea, neînchegată ca structură, de indivizi și organizații ce susțin o viziune comună a unei „*noi ere a iluminării și armoniei*” (Epoca lui Aquarius) și care împărtășesc aceeași concepție despre lume și viață. Aceasta se întemeiază pe

monism (totul este una), *panteism* (totul este Dumnezeu) și un fals *misticism*. Pentru a fi un adept al Noii Ere nu trebuie neapărat să devii oficial membrul unui grup sau să mărturisești niște crezuri particulare. Mișcarea este extrem de diversificată și cuprinde o mare mulțime de organizații, cu interese diferite și crezuri asemenea.

Din acest motiv, mișcarea nu poate fi categorisită cultică și nici nu se poate defini prin denumirea sociologică de sectă. Un editor de carte New Age a spus: „*Nimeni nu poate vorbi în numele întregii comunității New Age.*” În timpul anilor ‘50 și până la mijlocul anilor ‘60, mișcarea New Age era asemenea unui iceberg gigantic cu peste 90% din masa lui aflată încă sub apă. Încetul cu încetul acesta a ieșit tot mai mult la suprafață, încât am ajuns în zilele noastre ca mișcarea să fie reprezentată masiv în literatură, în artă și muzică, în cultura cinematografică sau în învățământ.

Membrii New Age

Comunitatea New Age poate cuprinde persoane ce provin din diverse domenii de activitate, cum ar fi medicina holistică, ecologie, activism politic, învățământ, yoga, astrologie și multe, multe altele. Adepți ai spiritismului, ocultismului, religiilor orientale, ai diverselor școli de filozofie pot foarte ușor să se găsească sub umbrela generoasă a mișcării New Age și, în ciuda deosebirilor de convingeri, să creadă că doar unită omenirea va putea să atingă noi cote ale cunoașterii și împreună să evolueze la o conștiință cosmică.

Deși nu fiecare susținător al Noii Ere subscrie la aceste crezuri, majoritatea pot fi identificați după următoarele aspecte:

a. Se inspiră din mai multe surse ale „adevărului”. Pentru ei acesta nu poate fi unic, personal și abstract, ci relativ și subiectiv.

b. Se simt confortabil atât în prezența *Sfintei Scripturi*, cât și a „*Evangheliei Acvariene a lui Isus Hristos*” de Levi Dowling, a revelațiilor „profetului somnambul” Edgar Cayce sau a sfaturilor entităților spirituale pe nume Ramtha, un războinic

lemurian în vârstă de 35000 de ani, canalizat în transă de J. Z. Knight.

Apariția New Age

Unul dintre primii și cei mai importanți inițiatori a fost transcendentalismul secolului al XIX-lea. Exponentul cel mai vizibil al acestuia a fost Ralph Waldo Emerson (1803-1882). Emerson și transcendentaliștii au fost cei ce au pus bazele apariției și formării mișcării New Age. Emerson a pretins că intuiția este mai presus decât simțurile în descoperirea „adevărului” și că Dumnezeu Se poate revela omului prin intuiția lui. El a susținut că scopul religiei era o unire conștientă a umanității cu Dumnezeu. Și el a crezut că Dumnezeu a oferit revelație **tuturor** religiilor lumii.

Despre ei, Russell Chandler indica cum transcendentaliștii „*au împrumutat din belșug din scrierile sacre ale religiilor orientale și le croiesc în așa fel încât să se potrivească spiritului american de autonomie și autodeterminare, pregătind scena iluminaiților New Age-ului ce se vor afla în centrul atenției cu 130 de ani mai târziu*”.

Câteva trăsături ale mișcării New Age

Sincretismul religios

Mișcarea New Age este *sincretistă*, adică combină și sintetizează învățături și principii religioase uneori complet contradictorii. Culege din învățăturile tuturor religiilor lumii și le redefineste sub forma acestei concepții mistice despre lume și viață: „*Noi onorăm adevărul și frumusețea tuturor religiilor lumii și credem că fiecare din ele conține o parte din Dumnezeu, un sămbure al adevărului care să ne unească pe toți.*”

Adepții New Age nu oferă un devotament exclusiv unui învățător sau unei învățături anume. Dimpotrivă, ei cred că Dumnezeu S-a revelat pe Sine Însuși, dar nu numai, ci S-a revelat și în Buda, în Krishna și o mulțime de alți avatari. Că prin urmare, spun ei, Biblia nu poate face nicio pretenție de a fi singura revelație a lui Dumnezeu făcută omenirii.

Divinizarea umanității

Afirmația fundamentală a mișcării New Age este îndumnezeirea omului. Această perspectivă a fost adusă mai

întâi în Renaștere. Ea apare acum din nou sub această formă. Crezul în divinitatea omului urmează celui în monism și panteism, pentru că dacă totul este una (monism) și totul este Dumnezeu (panteism), atunci și noi, oamenii, suntem Dumnezeu. Beverly Galyean afirmă că „*odată ce noi începem să vedem că toți suntem Dumnezeu, că avem atributele Sale, cred că întreg scopul vieții devine reasumarea dumnezeirii din noi, a iubirii, a înțelepciunii, a înțelegerii și a inteligenței perfecte*”.

Unitatea guvernării

Agenda politică a mișcării New Age este periculoasă în sine, deoarece ea este bazată pe încrederea falsă avută în *potențialul uman* și nu în dependența de călăuzirea divină a unui Dumnezeu personal. Agenda politică a mișcării New Age mai este periculoasă deoarece nu recunoaște *valorile morale absolute* întemeiate pe Cuvântul lui Dumnezeu. Toate valorile ei morale sunt determinate cu subiectivitate. Totul este relativ. Relativitatea tuturor valorilor morale este, de asemenea, învățată în școli prin intermediul unor programe de „clarificare a valorilor”, în realitate de modificare a lor. Iată ce recomandă guvernelor lumii organizația „The World Health Organization”, prescurtată WHO, prin rețeaua ei de oficii naționale și prin programul „Nations for Mental Health”, ce dorește să-l implementeze în fiecare țară membră a O.N.U.: „*Guvernele vor fi asistate să-și formuleze, să implementeze, să monitorizeze și să evalueze anumite politici de sănătate mintală... Politicile de sănătate mintală ar trebui să promoveze dezvoltarea optimă a sănătății mintale a populației*.”

O mostră de „gândire nesănătoasă”, pe care un asemenea program dorește să o ajusteze la o *nouă gândire* ar fi următoarea: „*Masele trebuie să învețe să nu se mai vadă ca indivizi, ci ca parte a unui întreg mai mare, a unui grup, a unei comunități, a planetei*.”

Câteva dintre „clarificările” ce se promovează chiar acum în școlile americane sună în felul următor:

- homosexualitatea n-a fost niciodată condamnată în Biblie;

- unii creștinii suferă de obsesia spiritului antihomosexual și descriu în termeni negativi stilul de viață homosexual, dar el nu este decât un alt stil de viață, o altă preferință sexuală;
- elevii din școli trebuie învățați să privească pozitiv homosexualitatea cât mai din timp posibil în procesul propriei lor explorării sexuale;
- oricine obiectează împotriva homosexualității este bigot, ignorant și un potențial criminal (se face vinovat de „hate crime”, un delict de ură) etc.

Agenda politică a mișcării New Age, în ce privește *guvernul unic mondial*, este periculoasă deoarece ea este întemeiată pe dorința omului de a obține absolutul în acțiunea liberă a omului ca unică sursă de autoritate. Agenda politică New Age nu recunoaște autoritatea unui Dumnezeu suveran și omnipotent. Douglas Groothuis, un cercetător al mișcării, face următoarea observație: conform agendei adeptilor New Age, trebuie pusă cărămida unui nou Babel, care să proclame o (nouă) ordine a cărei unitate și direcție finală să fie opusă Creatorului (vezi *Geneza* 11, 1-9). Entuziaștii noi ordinii mondiale au încercat să forțeze „*teza apostată a unității și egalității întregii umanități*”, pentru a construi o „*ordine mondială unică și a inaugura un paradis fără Dumnezeu*” (Rushdoony, 1979). Asta este ceea ce susținătorii New Age încearcă să realizeze în zilele noastre, iar tentativa lor este deopotrivă zadarnică.

Guvernul global, ce reprezintă o parte a agendei politice New Age, susține nevoia unei *forțe planetare de poliție* pentru asigurarea securității. Doar aceia ce se înscriu în concepția monistă și panteistă despre lume și viață vor fi îngăduiți să controleze această forță polițienească. Organizația „Planetary Citizens” (Cetățeni Planetari) sponsorizează în prezent „Comisia Independentă asupra Alternativelor Mondiale de Securitate”, care cuprinde numeroși experți în pace, dezarmare și sisteme de securitate ce vor crea „*un sistem global de securitate, prietenos, credibil și operabil*”. Sursa acestei unități este relativ clară. Mulți dintre cei ce sunt implicați în politica New Age se bizuie

în mod evident pentru deciziile și acțiunile lor pe *revelații oculte*. Spre exemplu, mulți aderă la scrierile lui Alice Bailey.

Oprim aici scurtele precizări despre New Age și modul de organizare care ne are pe noi, creștinii ortodocși, ca material de manevră. Credem că acum lucrurile s-au clarificat o dată mai mult în ce privește homosexualitatea. Fără discuție că despre această organizare a „noii ere” s-ar putea scrie cu mult mai mult, fenomenul fiind de o mare complexitate și având adepți între cei mai importanți intelectuali ai omenirii, care nu sunt nici mai mult, nici mai puțin decât „cărturarii” din *Evangelhie* pe care îi ceartă și îi mustră de multe ori Mântuitorul.

În România, Uniunea Europeană, prin Baroneasa Emma Nicholson, afirmă că problema discriminării homosexualității ne aduce ca stat pe ultimul loc al listei candidaților pentru integrarea în Uniunea Europeană. Cu alte cuvinte, se condiționează intrarea României în forurile europene ale „lumii civilizate” de acceptarea practicării unui păcat împotriva firii. Mai mult, ne spune că nu putem intra în Uniunea Europeană dacă nu suntem împotriva lui Hristos. Și, culmea prostiei și a satanismului, „noi” ne dorim cel mai mult să intrăm în această uniune. Astfel, guvernul Năstase nu a mai stat mult pe gânduri și a făcut tot ce trebuia făcut pentru a ne condamna în eternitate: a hotărât că homosexualitatea este un lucru normal în România, ca și cum ar putea cineva să hotărască sau nu peste cuvintele Mântuitorului. În fapt noi știm cine poate face acest lucru: dracu.

Motto: *Dacă un om se culcă cu un om cum se culcă cineva cu o femeie, amândoi au făcut un lucru scârbos; să fie pedepsiți cu moartea, sângele lor să cadă asupra lor. (Leviticul 20, 13)*

Dacă din punct de vedere socio-politic lucrurile referitoare la practicarea homosexualității nu ar fi fost clare, din perspectivă creștin-ortodoxă lucrurile sunt cum nu se poate mai clare. Ortodoxia numește ca păcat împotriva firii homosexualitatea prin Sfânta Scriptură, iar Sfinții Părinți sunt neînduplecați în această privință. Astfel, suntem puși în fața încă unei separații între stat și Hristos – doctrina socio-politică antihristică a

forurilor New Age-iste găsesc loc în necredința noastră și ni se strecoară în viața de zi cu zi – Emma Nicholson devenind mai importantă pentru noi decât Însuși Dumnezeu!

În ce privește legislația veche a Bisericii, în canoanele Sfinților Părinți, „*stricătorii de parte bărbătească*”, cum îi numește Sfântul Vasile cel Mare (canonul 6) sau „*cei ce fac necuviință cu bărbații*”, cum le zice Sfântul Ioan Pustnicul (canonul 10) sunt supuși unor pedepse grele, ca excluderea de la împărtășanie pe 18 sau 15 ani (canonul 4 al Sfântului Grigorie de Nissa, canonul 62 al Sfântului Vasile cel Mare), plus post cu ajunare și mătănie (canonul 10 al Sfântului Ion Pustnicul).

În *Pravila* lui Vasile Lupu din 1646 („*Carte românească de învățătură...*”, Iași, 1648) se revine la pedepsele capitale din *Vechiul Testament*, prescriindu-se că cei ce fac „*lucru preste fire*”, sodomie, adică „*când se împreună neștine cu fece obraz parte bărbătească*” (glv. 39, zac. 1), unii ca aceștia, „*sodomleanii nu se ceartă numai cu moartea, ce și după moarte trupurile lor le bagă în foc de le ard*” (glv. 39, zac. 2). Tot cu moarte se pedepsesc pentru împreunare „*întru-alt chip, iară nu cumu-i obiceiul muierilor*”, ca și pentru lesbianism, dacă plăcerea le-a fost deplină („*aruncă sămânța una la alta*” (glv. 39, zac. 12). Așadar Biserica niciodată, nici tacit, n-a aprobat și nu poate aproba o practică care se abate de la morală, care contravine unor texte scripturistice și care încalcă prescripții din legiuirile ei. Biserica nu numai că nu poate aproba homosexualitatea, ci, în conformitate cu învățătura sa, nu poată decât s-o condamne. Sfântul Apostol Pavel, vorbind despre păgânii idolatri „*care au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și s-au închinat și au slujit făpturii în locul Făcătorului*”, le spune Romanilor că tocmai din pricina acestor rătăcirii și căderi „*Dumnezeu i-a dat unor patimi de ocară, căci și femeile lor au schimbat firească rânduială cu cea împotriva firii. Asemenea și bărbații, lăsând rânduiala cea după fire a părții femeiești, s-au aprins în poșta lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați, săvârșind rușinea și luând în ei răsplata cuvenită rătăcirii lor*” (Romani 1, 25-27). Aici nu este vorba numai de căderea Imperiului Roman, Grec sau American, ci de modul folosirii libertății dată omului de la Dumnezeu: în loc să crească

spre o viețuire în Hristos, se surpă în aceea a Antihristului. Nu întâmplător amploarea mișcării homosexualilor pentru acordarea unor nemaiauzite libertăți, pentru „căsătorirea” lor, acceptarea unei ciudate „familii” al cărei rod sunt viermii cei veșnici, pentru considerarea lor în societate și în fața oricăror legi ca fiind „normali”, se petrece în acest sfârșit de veac, numit cu mândrie de discipolii diavolului: „New Age”.

CUPRINS

Homosexualitatea

de Arhiepiscopul Hrisostom de Etna / 5

Sfântul Ioan Gură de Aur demască și combate homosexualitatea

de Protosinghelul Nicodim Măndiță / 12

Vedere creștin-ortodoxă asupra homosexualității

de Preot Prof. Univ. Dr. Constantin Galeriu / 21

Perversiunea

de Pr. Dr. Constantin Mihoc / 26

Gravitatea sodomiei și a homosexualității

de Preot Prof. Ilie Moldovan / 31

Homosexualitatea – „patimă de necinste”

de Preot Prof. Dr. Sorin Cosma / 35

Despre homosexualitate

de Preotul Constantin Bălăucă / 50

Teologie și bioetică – homosexualitatea

de Dr. George Stan, medic și teolog / 58

Despre homosexuali în contextul lumii contemporane

de Revista Scara / 75

FAȚA NEVĂZUTĂ A HOMOSEXUALITĂȚII

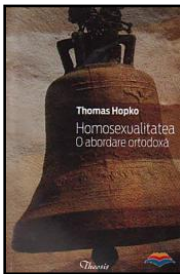
De Virgiliu Gheorghe, Andrei Dîrlău

Editura Christiana, București, 2014

Nr. pagini: 280

Preț: 15,00 lei

Comenzi: www.librariasophia.ro

HOMOSEXUALITATEA: O ABORDARE ORTODOXĂ

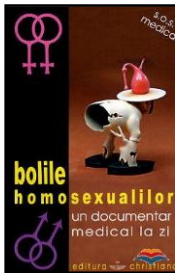
De Thomas Hopko

Editura Theosis, Oradea, 2009

Nr. pagini: 156

Preț: 8,00 lei

Comenzi: www.theosis.ro

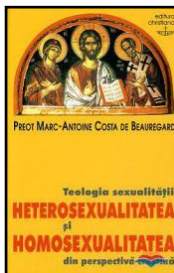
BOLILE HOMOSEXUALILOR. UN DOCUMENTAR MEDICAL LA ZI

De Genoveva Tudor (traducător)

Editura Christiana, București, 2005

Nr. pagini: 142

Descărcare gratuită: www.homosexualitate.ro

TEOLOGIA SEXUALITĂȚII. HETEROSEXUALITATEA ȘI HOMOSEXUALITATEA DIN PERSPECTIVĂ CREȘTINĂ

De Marc-Antoine Costa de Beauregard

Editura Christiana, București, 2004

Epuizată

„Să nu te culci cu bărbat ca și cu femeie; aceasta este spurcăciune.”

(Leviticul 18, 22)

„N-ai citit că Cel ce i-a făcut de la început i-a făcut bărbat și femeie? Pentru aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va alipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup. Așa încât nu mai sunt doi, ci un trup.”

(Sfânta Evanghelie după Matei 19, 4-6)

„De aceea Dumnezeu i-a dat necurăției, după poftele inimilor lor, ca să-și pângărească trupurile lor între ei, ca unii care au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și s-au închinat și au slujit făpturii, în locul Făcătorului... Pentru aceea, Dumnezeu i-a dat unor patimi de ocară, căci și femeile lor au schimbat firească rânduială cu cea împotriva firii. Asemenea și bărbații, lăsând rânduiala cea după fire a părții femeiești, s-au aprins în pofta lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați, săvârșind rușinea și luând în ei răsplata cuvenită rătăcirii lor.”

(Epistola către Romani a Sfântului Apostol Pavel 1, 24-27)

